

תלה"מ 27255-12-20 פלונת נ' פלוני

תיק חיצוני:

לפני כבוד השופטת אפרת ונקרט

פלונת

תובעת

ע"י ב"כ ד"ר שני רופא, עו"ד

נגד

פלוני

נתבע

ע"י ב"כ עו"ד גילי שוז-גוטמן

עניינה של תביעה זו בבחינת תוקפו של הסכם שלום בית לחלופין גירושין, אשר נחתם בין הצדדים בשנת 2015 אך לא אושר כדין בבית המשפט (להלן "ההסכם").

רקע וטענות הצדדים בתמצית

1. הצדדים נישאו זל"ז כדמו"י ביום X, מנישואיהם אלו נולדו שלושת ילדיהם המשותפים: אא (יליד 2004 כבן 21), אא (יליד 2006 כבן 19) ואא (יליד 2011 כבן 14). במהלך תקופת הנישואים נקלעו למשבר זוגי חמור לרבות טענות בדבר קיומו של קשר רומנטי מחוץ לנישואין מצד התובעת, דבר שהוביל להחרפת הסכסוך בין הצדדים. למען הנחות ולאורך כל פסק הדין, תכונה האישה "התובעת" או "האישה", והאיש יכונה "הנתבע" או "האיש".

2. ביום 22.3.2015 וכתוצאה מהמשבר הזוגי ותוך ניסיון להתגבר עליו, חתמו הצדדים על הסכם האוחז כ-6 עמודים שכותרתו "הסכם שלום בית לחלופין גירושין" (להלן: "ההסכם"). ההסכם עוסק ברצון בשלום בית ובאפשרות הפרידה העתידית וגירושי הצדדים ומתייחס, בין השאר, לאופן חלוקת הרכוש, הכספים והזכויות. ההסכם, על אף שנחתם על ידי שני הצדדים תוך מעורבות עו"ד בניסוחו, לא אושר מעולם על ידי ערכאה שיפוטית, כנדרש על פי סעיף 2 לחוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973.

3. בסעיף 23 המצוי בעמוד 6 בהסכם המודפס נרשמה בכתב יד הערה/תוספת ולצידה לכאורה חתימות שני הצדדים. בהערה זו נכתב כי זכויות הפנסיה של התובעת עד גיל 64 מוחרגות מהאיזון רכושי עתידי (להלן: "התוספת" או "התוספת בכתב יד").

4. ביום 13.12.20 לאחר כישלון ניסיון שלום הבית, הגישה התובעת תביעה רכושית לאכיפת ההסכם וביצועו (תלה"מ 27255-12-20). במסגרת התביעה בית המשפט התבקש להצהיר כי ההסכם (כולל התוספת בכתב יד) הנו תקף ומחייב ועל הצדדים לפעול לפיו. לחילופין, ככל ובית המשפט יקבע כי ההסכם אינו תקף ביקשה התובעת להורות על ביצוע איזון רכושי תוך החרגת זכויות הפנסיה של הצדדים לפי סעיף 8(2) לחוק יחסי ממון וקביעה כי זכויותיהם הפנסיוניות של הצדדים אשר נצברו על ידי כל אחד מהם ואשר ישולמו עד גיל 64 ישולמו לאותו צד שצבר אותן ויהיו שייכות לאותו צד בלבד ("כתב התביעה המקורי").

5. הנתבע טען בכתב ההגנה (ראו ס' 21 ו-24 לכתב ההגנה) כי התוספת בכתב יד אשר הוספה להסכם לא הייתה על דעתו ובידיעתו וכי החתימה הנחזית להיות חתימתו ליד התוספת אינה חתימתו. ביום 24.10.21 הגישה תובעת בקשה למיני מומחה לכתבי יד מטעם בית משפט לבדיקת חתימות הצדדים על ההסכם, וכן בקשה כי ההסכם המקורי יופקד

בכספת בית המשפט מחשש להשמדתו היות והוא מצוי בחזקתו של הנתבע מיום חתימתו.

6. ביום 22.12.21 נתנה החלטה למינוי גב' קרן רוה כמומחית להשוואת כתבי יד מטעם בית המשפט לצורך הגשת חוות דעתה ביחס לחתימות הצדדים על גבי ההסכם הן לגבי אוטנטייות החתימות והן לעניין הערכת מועד רישום התוספת והחתימה על התוספת ביחס לחתימת ההסכם המקורי וביחס לכיתוב שהוסף בכתב יד בסעיף 23 להסכם על ציר הזמן.

7. ביום 27.3.22 הוגשה לתיק חוות דעת מומחית בית משפט אשר קבעה כי החתימה הנחזית להיות חתימת הנתבע ליד התוספת בכתב יד שהוספה בסעיף 23 להסכם (עמ' 6 למעלה בהסכם), אינה חתימת הנתבע והיא מזויפת וכי נראה כי מי שזייף את חתימת הנתבע ככל הנראה מכיר את חתימותיו של הנתבע וניסה לחקות מוטיבים עיקריים מחתימותיו.

8. כמו כן קבעה המומחית בחוות דעתה כי החתימה המזויפת נרשמה באותו דיו ובאותו מועד בו הוספה התוספת בכתב יד בסעיף 23 וכן נקבע כי הדיו בו נרשמה התוספת בכתב יד והחתימות ליד התוספת שונה מהדיו בו נחתמו החתימות על ההסכם עצמו (בתחתית כל עמוד ובסוף ההסכם) וכי קיים פער זמנים של מספר שנים בין החתימות על ההסכם לבין רישום התוספת בכתב יד וכן כי התוספת בסעיף 23 והחתימות לידה נחתמו לא יותר משלוש שנים טרם עריכת חוות הדעת, דהיינו לכל המאוחר בסביבות מרץ 2019.

9. לאחר קבלת חוות הדעת ולנוכח קביעת המומחית, ביקשה התובעת לתקן את כתב התביעה. ביום 10.8.22 נתנה החלטה המתירה את תיקון כתב התביעה, וביום 17.8.22 הוגש כתב תביעה מתוקן ("**כתב התביעה המתוקן**").

10. בכתב התביעה המתוקן התבקש בית המשפט לקבוע כי ההסכם שלא אושר הוא חסר תוקף ולערוך איזון משאבים בין הצדדים ביחס לכלל נכסיהם וזכויותיהם ולקבוע כי בכלל זה יש לאזן את מחצית זכויות הנתבע בדירה בסס ואת זכויות הנתבע בחברה בבעלותו ובנכסיהם שהוברחו מהחברה או מהנתבע אישית ולקבוע כי התובעת זכאית למחצית תמלוגים מאפליקציות שיצר הנתבע. כמו כן התבקש בית המשפט להחריג את הפנסיות של שני בני הזוג מהאיזון בהתאם לסעיף 8(2) לחוק יחסי ממון. בנוסף בית המשפט התבקש להורות על מינוי מומחים וליתן צו להסרת חיסיון כללי ובפרט לעניין הדירה בסס.

11. בכתב ההגנה המתוקן חוזר הנתבע על טענתו כי ההסכם בנוסחו המקורי כפי שנחתם בשנת 2015 תקף וכי התוספת להסכם זויפה שנים לאחר חתימתו ועל כן, מבוקש מבית המשפט להורות על אכיפת ההסכם ללא התוספת. במענה לסעדים הנוספים שבקשה התובעת בכתב התביעה המתוקן, השיב הנתבע כי לא ניתן לבצע החרגה של זכויות פנסיוניות באיזון משאבים וכי הדירה בסס שייכת לאמו ונרכשה במלואה על ידי הוריו ואת המגרש בסס יש לאזן ביחס לסכום ההשקעה שלו ושל משפחתו במימון הרכישה. בנוסף, הנתבע בקש מבית המשפט להורות לתובעת להשיב את הכספים אותם לקחה שלא כדין מחשבונות הצדדים.

12. ביום 28.9.22 הגיש הנתבע נגד התובעת הליך נוסף - תביעה רכושית שכנגד (תלה"מ 56796-09-22) אשר

נסגרה טכנית על ידי בית משפט לטובת יעול הדיון, בירור כלל הטענות שהועלו בה נשמעו ונבחנו במסגרת ברור מחלוקת הצדדים בתיק המוביל. בכתב התביעה שכנגד טוען הנתבע (התובע שכנגד), כי מספר שנים לאחר חתימת ההסכם הוסיפה התובעת בכתב ידה תוספת ובה החרגה של זכויותיה הפנסיוניות מאיזון המשאבים וליד תוספת זו זייפה את חתימתו. הנתבע מבקש ליתן פסק דין הצהרתי הקובע כי ההסכם כפי שנחתם ללא התוספת המזויפת בכתב ידה של התובעת הינו מחייב ויש לאוכפו ועל הצדדים לפעול על פיו. עוד מתבקש בית המשפט לקבוע את דרכי האכיפה והביצוע של ההסדרים שנקבעו בהסכם, מינוי מומחים, מתן חשבונות, פירוק שיתוף. בנוסף מבקש הנתבע לקבוע את מועד הקרע ליום X יום פתיחת הליך יישוב הסכסוך ("כתב התביעה שכנגד").

13. בכתב ההגנה השיבה התובעת (נתבעת שכנגד) כי להסכם אין תוקף משפטי משום שלא אושר על ידי בית המשפט בהתאם להוראות הדין. כך גם טענה שלא חלים חריגים שנקבעו בפסיקה לאכיפת הסכם ממון שלא אושר על ידי בית המשפט וזאת לנוכח התנהלות הנתבע, נסיבות חתימת ההסכם והיעדר הנאה מפירות ההסכם מצדה. בנוסף, לטענתה בחירתה להגיש תביעה לאכיפת הסכם חלף בקשה לאיזון משאבים נעשתה אך ורק בשל סעיף החרגת הזכויות הפנסיוניות בהסכם וללא סעיף זה אין מקום לאכיפת ההסכם. עוד מבקשת התובעת לקבוע את מועד הקרע ליום Y הוא מועד הפרדת החשבונות ("כתב ההגנה שכנגד").

14. עוד יש לציין כי בין הצדדים התקיים גם הליך בעניין הקטינים בו ניתן פסק דין ביום 2.4.23 וכן התקיימו בין לבין שני הליכים בבקשה למתן צו הגנה שהוגשו על ידי התובעת כנגד הנתבע. בתיק הרכושי התקיימו 5 דיונים, מתוכם 3 דיוני הוכחות, נשמעו 5 עדים לרבות מומחית בית המשפט והוגשו סיכומים בכתב.

15. מכל האמור עולה כי בעיקרה מחלוקת הצדדים הינה ביחס לתוקף המשפטי של ההסכם אשר לא אושר כדין וכן ביחס לתוספת בכתב יד בהסכם, והשאלה האם נוספה בהסכמה או במרמה. כל זאת תוך התייחסות למשקל אותו יש לתת לחוות דעת המומחית לטענות משפטיות נוספות שהעלו הצדדים.

16. התובעת מבקשת מחד לאכוף את ההסכם כולל התוספת עליה חתם לטענתה הנתבע בהסכמה ולדחות את מסקנות וקביעות חוות דעת המומחית אשר לטענתה אינה מהימנה ומסקנותיה שגויות ומאידיך ולחילופין להורות על בטלות ההסכם ועריכת איזון משאבים בהתאם להוראות חוק יחסי ממון תוך הפעלת סעיף 8(2) להחרגת הפנסיות מהאיזון. הנתבע מבקש לאשר את מסקנות חוות דעתה של המומחית ולהורות על אכיפת ההסכם המקורי תוך פסילת התוספת שזויפה. עוד טוען הנתבע כי התובעת אינה יכולה לטעון כנגד ההסכם (אם בכתב התביעה המתוקן ועם בכתב ההגנה לתביעתו) שעה שתביעתה המקורית הייתה לאכיפת ההסכם וקיים השתק שיפוטי וקיימת מניעות החלה עליה מלטעון טענה זו כעת והתנהגותה זו עולה כדי שימוש לרעה בהליכי בית משפט.

השאלות הדרושות הכרעה

1. האם הנתבעת מנועה ומושקת מלטעון כנגד ההסכם שעה שבכתב התביעה המקורי שהוגש על ידה בקשה מבית המשפט שיצהיר שההסכם תקף ויש להורות לצדדים לפעול בהתאם לו?

2. האם להסכם שנחתם בין הצדדים בשנת 2015 ולא אושר בבית משפט יש תוקף משפטי מחייב?

3. ככל שיש תוקף להסכם האם יש להורות על אכיפתו עם התוספת בכתב היד או ללא התוספת?

4. ככל שהסכם אינו תקף משפטית כיצד יש לאזן את משאבי הצדדים?

דיון והכרעה

המסגרת הנורמטיבית

13. הצדדים נישאו בשנת X ועל מערכת היחסים הרכושית ביניהם חלות הוראות **חוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973 ("החוק")**. בהתאם להוראות סעיפים 1-2 לחוק רשאים בני זוג להסדיר יחסיהם הממוניים בהסכם ממון בכתב וככל שההסכם אושר כדין על פי הוראות החוק יגברו הוראותיו על הוראות החוק גופו. סעיף 2 לחוק קובע כי הסכם בין בני זוג בענייני רכוש חייב באישור ערכאה שיפוטית על מנת שיהיה לו תוקף. ההוראה היא קוגנטית, ונועדה להבטיח כי ההסכם נעשה בהסכמה חופשית ומתוך הבנה מלאה של משמעותו.

14. בעניין רודן (ע"א 151/85 **רודן נ' רודן** פ"ד לט(3) 186) נקבע כי קיימת אפשרות להכיר בהסכם שלא אושר על ידי בית המשפט בהתאם לדרישת החוק, אם הוכח כי הצדדים נהגו על פיו לאורך זמן, קיימו התחייבויותיהם, והתקיימה גמירות דעת. חריג זה מוחל בזירות רבה, ורק כאשר ברור כי ההסכם שיקף את רצון הצדדים במלואו.

15. **חוק החוזים (חלק כללי), התשל"ג-1973**, קובע כי הסכם שנערך תוך כפייה, איום, הטעיה או העדר גמירות דעת - עלול להיפסל. סעיפים 17-20 לחוק החוזים דנים בנסיבות שבהן חוזה עלול להתבטל בשל פגם ברצון. עקרון תום הלב (סעיפים 12 ו-39 לחוק החוזים), קובע כי על הצדדים לנהוג זה בזה בתום לב, הן בשלב ניהול המו"מ והן בקיום ההסכם. חריגה מעקרון תום הלב כגון ביצוע פעולות חד-צדדיות, העלמת מידע, זיוף מסמכים וכו' עשויה להביא לפסילת ההסכם.

16. בהתאם לפסיקה בית המשפט רשאי להכיר בתוקפו של הסכם ממון גם כאשר הוא לא אושר כדין באופן חריג ובמקרים המתאימים לכך מכוח עקרונות תום הלב, השתק והמניעות (בע"מ 8167/08 ובע"מ 7734/08 **פלוני נ' פלונית**, [פורסם בנבו]). ההלכות ביחס לפרשנות הסכם והשתק שיפוטי קובעות כי כאשר צד פועל לאורך זמן כאילו ההסכם תקף, מגיש תביעות לאכיפתו או מצהיר על תוקפו עשוי לחול עקרון המניעות או השתק שיפוטי המונע ממנו מלטעון אחרת בשלב מאוחר יותר (ראו: רע"א 4224/04 **בית ששון נ' שיכון עובדים בע"מ**).

17. איזון משאבים בין בני זוג, בהתאם לחוק קובע כי עם פקיעת נישואין יש לערוך איזון משאבים זולת אם הוסכם אחרת בהסכם ממון תקף. בהיעדר הסכם תקף או בשל בטלות חלק מההסכם, תחול ברירת המחדל של איזון רכוש, לרבות זכויות סוציאליות ופנסיוניות שנצברו.

מן הכלל אל הפרט

מניעות והשתק -

האם הנתבעת מנועה מלטעון כנגד ההסכם שעה שבכתב התביעה המקורי שהוגש על ידה בקשה מבית המשפט שיצהיר שההסכם תקף ויש להורות לצדדים לפעול בהתאם לו?

18. במסגרת כתב הגנתו (המתוקן) של האיש שהוגש כתגובה לכתב התביעה המתוקן וכן בכתב התביעה שכנגד שהגיש האיש (תלה"מ 56796-09-22) מעלה האיש טענת מניעות כנגד טענות האישה כנגד ההסכם ובקשתה לסעד של איזון המשאבים שהתבקש בכתב התביעה המתוקן שהגישה האישה בתלה"מ 27255-12-20.

19. לטענת האיש לאחר הגשת חוות דעת המומחית הקובעת כי "התוספת שבמחלוקת" זויפה ביקשה האישה "לתקן את תביעתה" כאשר בפועל הסעדים המבוקשים בכתב התביעה המתוקן מנוגדים ב-180 מעלות לטענותיה בכתב התביעה המקורי ומהווים תביעה חדשה לחלוטין. בעוד שבכתב התביעה המקורי עתרה למתן סעד הצהרתי המורה על אכיפת ההסכם, כעת טוענת האישה כנגד ההסכם ומבקשת שלא לאכפו.

20. לטענת האיש, בכתב התביעה המתוקן (וכך גם בכתב הגנתה לתביעה שכנגד) העלתה האישה טענות עובדתיות ומשפטיות הנוגדות חזיתית את טענותיה והצהרותיה בכתב התביעה המקורי והדבר עולה כדי השתק שיפוטי, מניעות ושימוש לרעה בהליכי משפט.

21. עיון בכתב התביעה המקורי אכן מעלה כי הנתבעת מצהירה שם שהצדדים שניהם פעלו בהתאם להסכם וראו אותו כמחייב, חרף שלא פעלו לאישורו בבית המשפט. מנגד בכתב התביעה המתוקן טוענת כי ההסכם לא אושר ולא ניתן לבקש אכיפתו שעה שלא אושר על ידי בית המשפט (ראו ס' 24 לכתב התביעה המתוקן).

22. כמו כן טוענת האישה שלא הייתה לה גמירות דעת בעת ההתקשרות בהסכם וכן טוענת טענות לגופו של עניין כנגד הוראות ההסכם גופו, כגון: חוסר שוויון - ס' 30, פגיעה בזכויותיה - ס' 32, שתיקת ההסכם - ס' 33 וכד'. למעשה האישה חוזרת בה מבקשתה להורות על אכיפת ההסכם והלכה למעשה מבקשת מבית המשפט להורות כי לא ניתן לאכוף את ההסכם ולחילופין יש לבחון את הוראותיו/פרשנותו.

23. הנתבע היה עקבי בטענותיו הן בכתבי הגנתו, המקורי והמתוקן והן בתביעתו שכנגד, וטען לכל אורך הדרך כי חרף שהצדדים לא פעלו לאישור ההסכם בבית המשפט, ראו בו כהסכם מחייב, התנהגו בהתאם לו ויש לקבוע כי ההסכם המקורי (ללא התוספת) מחייב את הצדדים ולהורות על אכיפתו. הן בכתב ההגנה המתוקן והן בכתב התביעה שכנגד טוען הנתבע כי התובעת אינה יכולה לטען כעת כנגד ההסכם שהיא עצמה הגישה תביעה לאכיפתו. לטענתו הנתבעת מנועה ומושתקת מלהעלות טענות כנגד ההסכם והתנהלותה מגיעה כדי שימוש לרעה בהליכי בית משפט.

24. מכאן עולה שלא יכולה להיות מחלוקת שבכתב התביעה המקורי בקשה התובעת את אכיפת ההסכם וטענה כי הצדדים התנהגו בהתאם להסכם ולאחר מכן בשני כתבי בי-דין אשר הגישה לאחר מכן (כתב התביעה המתוקן וכתב ההגנה שכנגד בהליך המאוחר) טענה כנגד ההסכם, הן שלא ניתן לאוכפו כלל בשל אי אישורו בבית המשפט והן לגוף ההסכם עצמו.

25. התובעת טוענת בכתב התביעה המקורי מספר טענות עובדתיות ביניהן: הצדדים לא אישרו את ההסכם שכן לא ידעו שיש לאשר את ההסכם בבית המשפט, התובעת קיימה את הוראות ההסכם, והצדדים שניהם פעלו בהתאם להוראות ההסכם.

26. לעניין זה, ראו טענות התובעת בכתב התביעה המקורי:

.....

התובעת ממשיכה וטוענת:

ZZ

27. לא יכולה להיות מחלוקת כי בכתב התביעה המקורי התובעת טוענת וקובעת כי ההסכם תקף ויש לאוכפו ומעגנת קביעה זו הן בטענות עובדתיות והן בטענות משפטיות.

28. עם זאת, הן בכתב התביעה המתוקן והן בכתב ההגנה שכנגד טוענת התובעת טענות מנוגדות חזיתית. כך למשל טוענת בכתב התביעה המתוקן:

.....

.....

29. בכתב הגנתה לתביעה שכנגד נטענו טענות עובדתיות ומשפטיות דומות לאלו בכתב התביעה המתוקן.

"בעל דין אינו רשאי להעלות בכתבי הטענות טענה שבעובדה סותרת או חלופית, זולת אם אימת בתצהיר כי העובדות כהווייתן אינן ידועות לו".

31. בהתאם להלכה כאשר בעל דין טוען טענות עובדתיות סותרות בשני הליכים משפטיים מתקיים "השתק שיפוטי".

"הטענה בדבר השתק שיפוטי יכולה להתעורר מקום שבו אחד מבעלי-הדין מעלה טענות עובדתיות או משפטיות סותרות באותו הליך עצמו או בשני הליכים שונים (ניתן לראות באיסור על העלאת טענות עובדתיות חלופיות כנגד אותו בעל-דין בכתב-טענות אחד משום דוגמה של השתק שיפוטי; האיסור קבוע בתקנה 72(ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984). התכלית שמאחורי ההשתק השיפוטי היא למנוע פגיעה בטוהר ההליך השיפוטיובאמון הציבור במערכת המשפט וכן להניא מפני ניצולם לרעה של בתי-המשפט".

(ראה: רע"א 4224/04 בית ששון נ' שיכון עובדים, נט(6) 625)

32. כך גם ראו דברי כב' השופטת פרוקצ'יה ברע"א 3640/03 דקל נ' דקל (פורסם בנבו 16.12.07) אשר מרחיבה את העקרונות שבסיס ההשתק השיפוטי חובת תום הלב ותקנת הציבור שתכליתם מניעת פגיעה לא ראויה בבעל הדין שכנגד, מטרת ההשתק הצבת מחסום דיוני מבעל דין לטעון טענה דינית שיש בה חוסר תום לב דיוני. השתק זה הורחב בפסיקה מאוחרת ונעשה בו שימוש גם ללא תנאי ההצלחה בהליך קודם בהסתמך על הטענה הסותרת, כמסר חינוכי שבית המשפט מחוייב להעביר לציבור באמצעות פסיקותיו. (ראה כב' השופט רובינשטיין: בע"מ 9128/05 פלוני נ' פלוני, נבו 8.1105).

"סוגיית ההשתק השיפוטי נדונה בפסיקתו של בית משפט זה, הן בשמה המפורש (ע"א 513/89 Interlego A/S נ' Exin - Lines Bros S. A., פ"ד מח(4) 133, השופטת דורנר בעמ' 193-201), והן כנגזרת של תקנת הציבור (ע"א 1393/92 נעמי קזצ'קוב הבל נ' ציפורה (פרנסיס) קזצ'קוב, מח(4) 353, 360-361, הנשיא שמגר), של שימוש לרעה בהליכי משפט (ע"א 4631/90 ג'ול נ' אל ג'ול, פ"ד מט(5) 656, השופטת ביניש) ושל עקרון תום הלב. לאחרונה נדון הנושא ברע"א 4224/04 בית ששון נ' שיכון עובדים (טרם פורסם). השופט גרוניס ציין, כי אינו משוכנע בתחולתו של "כלל ההצלחה הקודמת", קרי, קבלת הטענה בהליכי עבר כתנאי להשתק, ובכך "שאמנם הדרישה של הצלחה קודמת תהא בכל מקרה ומקרה תנאי שאין בלתו לתחולתו של השתק שיפוטי". כשלעצמי ציינתי שם, כי לטעמי ניתוח ההשתק השיפוטי בפרספקטיבה של עקרון תום הלב, משמעו כי אין צורך ככלל בהצלחה קודמת בטענה (רע"א 4224/04 בית ששון בע"מ נ' שיכון עובדים והשקעות בע"מ (טרם פורסם). אשוב ואציין אף כאן, כי לדידי, אין מקום ל"תכנית כבקשתך" בכגון דא." (ההדגשה אינה במקור א.ו.)

33. בשים לב כי האישה טוענת טענות עובדתיות מסוימות בכתב התביעה המקורי וטענות עובדתיות סותרות בכתב התביעה המתוקן וכן בכתב ההגנה לכתב התביעה שכנגד, על אף שבמקרה דנן טרם זכתה האישה בפסק דין ביחס לטענותיה בכתב התביעה המקורי לאכיפת ההסכם, מתקיימת לטעמי דוקטרינת "ההשתק השיפוטי" מטעמי צדק ועיקרון תום הלב ודבר זה יפה שבעתיים בהליכי משפחה.

"בתי המשפט אינם "תכנית כבקשתך", שאדם מצהיר בהם עובדות שונות

לפי נוחותו". (ראה: בע"מ 778/09 היועמ"ש נ' פלוני, סג(3) 111 (פמ"מ -

9/11/2009).

34. לעניין זה ראו את דבריו של כב' הש' ארז שני בתמ"ש (ת"א) 18846-01-16 ב.ק. נ' ג. ק. א (פורסם בנבו):

"אם תרצה תוכל לומר כי לתועלתה נקטה הנתבעת בשתי גירסאות סותרות....

..... טיעון תועלתני זה נחשב בשיטתנו המשפטית כבלתי ראוי ואולי ראוי להביט בו על דרך האנלוגייה לעניין ההלכות אשר נקבעו במצב של השתק שיפוטי, שכפי שנאמר - דוקטרינת ההשתק השיפוטי שעניינה מניעת טיעונים סותרים ולמעשה מניעת התנהגות אחרת למטרה תועלתנית.

הלכה היא, כי מי שטוען טענות עובדתיות סותרות בהליכים משפטיים שונים, יש לראותו כמי שנוהג חוסר תום לב, כמי שעושה שימוש לרעה בהליכי בית משפט ופוגע בטוהר ההליך המשפטי ובהשלטת הצדק. ההסבר שניתן לכך הוא שמדובר בהתנהגות שמנוגדת לעיקרון תום הלב ו/או לתקנת הציבור הסולדת ממניפולציות בהליכים משפטיים. (ראה: ע"א 1393/92 קזצ'קוב נ' קזצ'קוב, מח(4) 353 (פמ"מ - 9/3/1994).

ברי אם כן, כי בעניין שבפני נהגה הנתבעת בחוסר תום-לב משווע, עת התאימה טענותיה להליך המשפטי הקודם ובכל פעם טענה טענה שנוחה לה ומשקפת את האינטרס המיידית שלה. בית-משפט זה לא יוכל כלל לאפשר לה להישמע כעת בטענות סותרות מכוח דוקטרינת ההשתק השיפוטי. דרישת תום-הלב, ההגינות וההוגנות הן לב ליבו של כל הליך.

עיקרה של טענת ההשתק השיפוטי מושתת איפוא, על עקרון תום-הלב והציפייה כי בעל דין לא יתל בבית המשפט וישנה טעמו מעת לעת על-מנת לשרת את האינטרס שלו עצמו. ניתן לדמות את הנתבעת ל"להטוטן בקרקס", כפי שנאמר בפרשת "בית ששון".

עניין לנו אם כן בהשתק שיפוטי מובהק, ודבריה של הנתבעת בהליך הקודם, עומדים בתוקפם לפיהם הקרקע נמסרה לתובעת, ומשכך לא ניתן לקבל את טענת הנתבעת בעניין זה. הנתבעת מנועה מלטעון טענות סותרות כי אותה אמירה בעניין הקרקע, חסרת תוקף וזאת מכוח עיקרון תום הלב והאיסור של שימוש לרעה בהליכי בית-המשפט."

35. דברים אלו יפים גם לעניינו לפיכך, משאין מחלוקת שהאישה טענה טענות עובדתיות ומשפטיות סותרות הרי שבהתאם להלכה ומשיקולי צדק ובהתאם לחובת תום הלב אני מקבלת את טענת האיש וקובעת כי חל השתק שיפוטי והאישה מנועה מלטעון כנגד תקפות ההסכם, אותו הסכם שהיא עצמה הגישה ראשונה תביעה לאוכפו.

האם להסכם משנת 2015 שלא אושר בבית המשפט יש תוקף וניתן להורות על אכיפתו?

36. כפי שמציתי לעיל, האישה מושתקת ומנועה מלטעון כנגד ההסכם אשר את אכיפתו תבעה. עם זאת, ובבחינת למעלה מן הצורך, על מנת שלא יצא פסק הדין חסר, מצאתי להתייחס לטענות האישה כנגד אכיפת ההסכם.

37. לטענת התובעת בכתב התביעה המתוקן, ההסכם שנחתם בין הצדדים בשנת 2015 (הסכם שלום בית לחלופין גירושין) חסר תוקף משפטי מאחר שלא אושר על ידי ערכאה שיפוטית כדרישת סעיף 2 לחוק יחסי ממון. לטענתה, אישור בית המשפט מהווה תנאי בל יעבור לתוקפו של הסכם מסוג זה. לטענת התובעת עקב היחסים המורכבים והעדינים שבין בעל ואשה קבע המחוקק כי אין תוקף להסכם ממון ביניהם אלא אם ערכאה שיפוטית משתכנעת כי ההסכם שנחתם ביניהם נעשה מתוך רצון חופשי, ללא לחץ ותוך הבנתה מלאה של שני הצדדים במה מדובר ומה הן ההשלכות האפשריות של חתימתם על גבי ההסכם. לפיכך, הסכם ממון אשר לא קיבל את אישור בית משפט הינו חסר תוקף (ראה: ע"א 169/83 **שרעבי נ' שרעבי** (פורסם), תמ"ש (ת"א) 21021/96 **שילה נ' שילה** (פורסם)).

38. בנוסף לפן "הפורמלי" לטענת התובעת בכתב התביעה המתוקן אין להסכם תוקף משפטי אף לנוכח הנסיבות בהן חתמה על ההסכם לאחר איומים מצד הנתבע וההסכם נחתם מתוך לחץ ובהעדר גמירות דעת מצידה. לטענתה ההסכם נחתם בעקבות לחץ, איום ישיר מצד הנתבע וויתורים חד-צדדיים מצידה. לטענתה הנתבע אף איים עליה שאם לא תחתום על ההסכם - "לא תראה את הילד". הדברים מגובים בהקלטות ותמלולים. מכאן, מדובר בהסכם שהושג תוך כפייה וחוסר רצון חופש ורק מטעם זה בלבד אין לתת להסכם תוקף.

39. עוד לטענת התובעת, החריג לכלל בו יקיום הסכם חרף שלא אושר על ידי בית המשפט אינו מתקיים לאור נסיבות המקרה והתנהגות הנתבע. הנתבע נמנע במודע מאישור ההסכם על אף שהיה מודע לכך שיש לתקף את ההסכם בבית המשפט כך עולה במפורש מסעיף 27 להסכם וכך גם הודה בחקירתו (פרוטוקול מיום 23.1.23 עמ' 133 שורות 22-23 ושורה 31 וכן מעמוד 11 שורות 26-27 לתמלול), לחילופין גם אם תתקבל טענתו כי לא ידע, שעה שהיה מיוצג על ידי עורך דין בעת עריכת ההסכם חזקה עליו כי היה מודע לצורך לאשרו. משהנתבע היה מודע מלכתחילה בצורך לאישור ההסכם ובחר מרצונו שלא לעשות כן טענתו כי יש ליתן לו תוקף כעת הינה חסרת תו"ל ויש לדחות אותה.

40. מנגד, לטענת הנתבע הסכם שלום הבית לחלופין גירושין נחתם בשנת 2015 לאחר מו"מ שנמשך מספר חודשים, כאשר שני הצדדים היו מיוצגים. שני הצדדים פעלו בהתאם להסכם, הגישו תביעות לאכיפתו והצהירו על מחויבותם לו, דבר המוכיח גמירות דעת ומודעות. לפיכך, יש לראות בו כהסכם המחייב את שני הצדדים וכהסכם תקף, גם אם לא אושר על ידי בית המשפט וזאת מכוח עקרונות של קיום חוזים ותום לב.

41. זאת ועוד, התובעת, אשר הייתה מיוצגת לאורך כל הדרך, לא העלתה כל טענה נגד ההסכם במשך שנים, ואף פעלה לאכיפתו בעצמה. כך על פי כתב התביעה המקורי, שם היא מבקשת שבית המשפט יצהיר שההסכם תקף ומחייב חרף העובדה שהצדדים לא הביאו את ההסכם לאישורו של בית המשפט ולפיכך הוא לא אושר. התובע מפרט שרק לאחר קבלת חוות דעת המומחית אשר קבעה שהתוספת שהוסיפה בכתב ידה מזויפת, חזרה בה התובעת מהטענה שההסכם אינו מחייב ואין לתת לו תוקף וכזאת לא ניתן לעשות. לטענת הנתבע אף מטעם זה התובעת מנועה כעת מלטעון שההסכם אינו מחייב או לטעון נגדו כל טענה אחרת.

42. לטענת הנתבע הצדדים שניהם מסכימים שההסכם מחייב, ואף בקשו לתת לו תוקף והתובעת מנועה מלטעון אחרת. השאלה היחידה היא מה תקפה של התוספת שהוספה בכתב יד.

43. בעניין רודן (ע"א 151/85 רודן נ' רודן פ"ד לט(3) 186) נקבע כי קיימת אפשרות להכיר בהסכם שלא אושר כדיון, אם הוכח כי הצדדים נהגו על פיו לאורך זמן, קיימו התחייבויותיהם, והתקיימה גמירות דעת. חריג זה מוחל בזהירות רבה, ורק כאשר ברור כי ההסכם שיקף את רצון הצדדים במלואו.

44. משהצדדים אינם חלוקים אשר לעובדה שההסכם לא אושר בבית משפט, על מנת להכריע בשאלה האם ניתן לתת לו תוקף משפטי יש לבחון האם מתקיימים החריגים בעניין רודן, דהיינו, יש לבחון האם התקיימה גמירות דעת של הצדדים במועד חתימת ההסכם, והאם הצדדים נהגו על פיו לאורך זמן וקיימו את ההתחייבויות שנקבעו בו.

גמירות הדעת וטענת עושה

45. **אקדים ואומר כי מצאתי לקבוע שבמועד חתימת ההסכם בשנת 2015 הייתה לשני הצדדים גמירות דעת ביחס להסכם ואפרט.** אין מחלוקת כי קודם לחתימת ההסכם הצדדים ניהלו מו"מ במשך חודשים, הצדדים היו מיוצגים על ידי עו"ד, טרם החתימה הוכנו כמה טיוטות ובוצעו שינויים בהתאם לבקשת הצדדים עד הגעה לנוסח הסופי המקובל. זאת אני למדה בבירור מכתבי הטענות, תצהירי הצדדים וכן מעדותם בפניי.

46. בנוסף, הסעד העיקרי אותו ביקשה התובעת בכתב התביעה המקורי שהוגש ביום 13.12.20 היה לאכיפת ההסכם ובקשה למתן תוקף להסכם (ראה, סעיף 43 להסכם). טענותיה ביחס להסכם הועלו לראשונה רק לאחר קבלת חוות דעת הגרפולוגית אשר מצאה כי חתימת הנתבע ליד התוספת בכתב היד זויפה.

47. בשים לב כי הנתבע מעולם לא כפר בתוקפו של ההסכם, די בכך בכדי לקבוע התקיימות התנאי. הלכה למעשה שני הצדדים סבורים כי יש להסכם תוקף משפטי, התובעת סבורה כי יש לתת תוקף משפטי להסכם שהגישה בכתב התביעה הכולל תוספת בכתב יד בעניין החרגת הפנסיה שלה ומנגד, הנתבע סבור כי יש לתת תוקף להסכם בלי התוספת ש"זויפה" התובעת מאוחר לחתימה בלי ידיעתו והסכמתו.

48. עם זאת, למעלה מן הצורך מצאתי לפרט את הטעמים שהובילו אותי להכרעה זו ולהציג את השיקולים והראיות שעמדו לנגד עיני ביחס לכל אחד מן הצדדים בנפרד. באשר לתובעת, מצאתי כי במועד חתימת ההסכם התובעת הבינה היטב את מהות ההסכם והוראותיו לרבות הסכמתה לסיים את X אך הייתה מוכנה לשלם את המחיר כדי לפעול לשלום בית ולהימנע מפירוק המשפחה. במסגרת השיקולים טרם חתימת ההסכם היא לקחה בחשבון כי חתימה על ההסכם תוביל לסיום קידומה המקצועי והפסקת הקריירה ה-X, כך גם לא יכולה להיות מחלוקת כי הייתה לנגד לעיניה הפגיעה הכלכלית שעלולה לבוא לידי ביטוי בירידה בהכנסותיה. עם זאת מעל לשיקולים אלה עמד רצונה לשמור על המשפחה מפירוק ולנסות להגיע לשלום בית עם הנתבע.

49. עוד נלמד מעדותה ומתצהירה כי באופן מודע ומפוכח היא לא שעתה לעצת עו"ד אשר המליצה לה שלא לחתום על ההסכם. לנוכח כל האמור, אני קובעת כי התובעת חתמה על ההסכם "בעיניים פקוחות" ובגמירות דעת מוחלטת. החלטתה לחתום על ההסכם התקבלה כשהיא מודעת ומבינה באופן מלא את המחיר הנלווה לחתימה ובחרה לחתום עליו מרצונה החופשי.

50. ויובהר, ההסכם "המקורי" נחתם ואין מחלוקת כי התוספת בכתב יד הוספה מאוחר יותר. אני קובעת כי בעת חתימת ההסכם המקורי הייתה לתובעת גמירות דעת ביחס להסכם כפי שנחתם באופן מקורי ללא כל תוספת, אשר ביחס לתקפותה/אי תקפותה אדון בהמשך. כך ראו דברי התובעת:

ת: אם, אני הובהר לי, בהיבטים, אני לא משפטנית ולכן אני לא רוצה להיכנס למונחים משפטיים, אני מבחינתי בהסכם שלי עם הכתב יד, עם התוספת, עם העובדה הזאת שאחרי שעזבתי את X ואחרי שעזבתי את התפקיד שלי ואת הדרך ואת הקריירה שעשיתי ואת כל מה שהיה, הסכמתי לצאת אז ההסכם הזה עם התוספת הוא ההסכם המחייב את שני הצדדים.

ש: הבנתי. רגע, אני שניה, אם הבנתי אותך נכון ותגידי לי אם הבנתי, את בעצם אומרת ההסכם עם התוספת בכתב יד מחייב, ההסכם בלי התוספת בכתב יד לא מחייב?

ת: הובהר לי שלאור המצב ותקנו אותי, אל תתקנו אותי אתם לא יכולים לתקן אותי אבל הובהר לי שלאור המצב שיש פה סיטואציה של חוזה עם תוספת וחוזה בלי תוספת הובהר לי משפטית שכביכול יש פה שני הסכמים. זה מה, הייעוץ שקיבלתי. מבחינתי אני קיימתי את ההסכם עם התוספת אני רציתי שנצא כל אחד באופן שווה עם העבודות שלנו, עם הבסיס שלנו. ...

ש: כלומר, מבחינתך ההסכם עם התוספת בכתב יד גם היום את עומדת ואומרת גם היום מבחינתי הוא מחייב?

....

ת: אני חושבת, אני עניתי עכשיו שזה הכל כמכלול, אי אפשר להסתכל רק על משהו אחד ולא להסתכל על משהו אחר צריך להסתכל על כל העוגה בשלמותה, אני אענה ואני אענה עוד פעם כשאנחנו, כשאני

הסתכלתי אז על העוגה בכללותה הסתכלתי על זה מול זה, הסתכלתי זה מול זה, אם אין מחלוקת, אם יש מחלוקת באחד אז זה משליך על מחלוקת באחר כאילו וגם עכשיו, וגם עכשיו אני עונה על זה בצורה רציונלית כאילו זה, זה ככה, זה ככה, אלה הדברים.

עו"ד שוז- גוטמן: כלומר מבחינתך ההסכם מחייב, זאת המחלוקת ההסכם מחייב,

כב' הש' ונקרט: מה התשובה?

העדה, גב' VV: כן.

עו"ד שוז- גוטמן: היא אמרה כן.

כב' הש' ונקרט: תסבירי לה את המונח גמירות דעת היא לא משפטנית.

עו"ד שוז- גוטמן: גבירתי צודקת אז אני לא אשתמש במילה גמירות דעת. את אומרת שכשאת פועלת לפי ההסכם ומבצעת אותו אחרי שחתמתם אותו את עושה את זה כי את חושבת, כי את, כי את, כי את אומרת יש את התוספת בכתב יד ובגלל זה אני פועלת ומבצעת אותו ואם לא היתה את התוספת בכתב יד לא הייתי מבצעת אותו ולא הייתי פועלת לפיו.

העדה, גב' VV: אני אומרת שאז בזמנו עוד פעם אני אחזור ואני חושבת שאני מכוונת לתשובה שלך. אז בזמנו כשהיה התחלנו את ההסכם מול עורכי הדין לא סתם לא נחתם ההסכם בלי התוספת מול עורכי הדין זה לא משמים, לא הגענו להבנות, לא הגענו להסכמים, העורכי דין לפחות שלי אני לא יודעת מה היה אצלו שוחררו, והגענו להבנות בתוכנו,

ש: אז אני אשאל שאלה פשוטה אם לא היתה את התוספת בכתב יד לא היית חותמת ולא היית פועלת על פי ההסכם?

ת: אני לא יודעת, אני לא יכולה להחזיר את הגלגל אחורה, אני מאמינה שלא, בעצת העורכי דין שלי, העורכת דין שהיתה אז בזמנו אמרה לי בפירוש לאלחתום

(דיון מיום 30.11.22, עמ' 63 שורות 8-22, עמ' 66 שורות 7-10, עמ' 67 שורות 29-34, עמ' 68 שורות 13-18, עמ' 68

שורות 28-32, עמ' 69 שורות 7-18, שורות 20-23)

ת: הציעו לי גם בסוף להיות X מקצועי שהכניסו ב-X באיזהו שלב זאת אומרת אם הנסיבות היו משהו אחר ואני, אני אז רציתי להילחם על הבית, אני אז רציתי להילחם על הבית, הילדים היו קטנים, הילדים היו ממש קטנים הוא גם היה מחזיק לי את הקטן ואומר לי את לא תראי אותו יותר, הילדים היו קטנים, אני נלחמתי על הבית, אי בטוחה שגם הוא עשה את אותו הדבר אני לא רוצה להיכנס לנעליו, אז אם הדברים היו אחרת, אני לא יודעת מה היה אחרת, אז כנראה שהייתי, אני לא יודעת מה היה אחרת,

(שם, עמ' 70 שורות 6-13)

ת: ... באיזהו שלב זאת אומרת אם הנסיבות היו משהו אחר ואני, אני אז רציתי להילחם על הבית, אני אז רציתי להילחם על הבית, הילדים היו קטנים, הילדים היו ממש קטנים הוא גם היה מחזיק לי את הקטן ואומר לי את לא תראי אותו יותר, הילדים היו קטנים, אני נלחמתי על הבית, אי בטוחה שגם הוא עשה את אותו הדבר אני לא רוצה להיכנס לנעליו, אז אם הדברים היו אחרת, אני לא יודעת מה היה אחרת, אז כנראה שהייתי, אני לא יודעת מה היה אחרת.

העדה, גב' VV: אחרת אין כלום, לא עושים שום דבר ואנחנו מפרקים, אמר לי אז בזמנו הפסיכולוג שלא משנה מה שאני אעשה ולא משנה מה אני אתן לו שום דבר לא יעזור, עזבתי את הפסיכולוג, אני ממש טובה בזה כנראה, העורכת דין שלי אמרה לי לא לחתום וגם זה כי אני רציתי שלום בית, אני רציתי להילחם על הבית, אני רציתי ורציתי, הייתי במצב מאוד מאוד קשה נפשית ובסדר עדיפויות הבית היה חשוב יותר עם כל האיומים ועל כל ההשפלות ועם כל השנים האלה שעברתי, אבל

(דיון מיום 30.11.22, עמ' 77 1-6, עמ' 79 שורות 13-34)

התובעת, לאחר שהוזרה כחוק:

כתבנו את ההסכם הרגיל עם 2 עו"ד אחרי האירוע שהיה, אא הכריח אותי לחתום על ההסכם, חתמתי מרצוני, הוא הכריח, היה לחץ פסיכולוגי על החתימה, ואני מרצוני החלטתי וחתמתי. היו רצף איומים גדולים, השפעות פסיכולוגיות גדולות, עו"ד שלי דאז אמרה לי לא לחתום ובכל זאת עשיתי את זה, וחתמתי, למרות כל האיומים וההשפעה.

(דיון מיום 12.4.21 עמ' 2 שורות 31-33)

(כתב תביעה 12-20-27255 מיום 13.12.20, ביום 17.8.22 הגישה התובעת כתב תביעה מתוקן לנוכח מחלוקת הצדדים ביחס לתוספת בכתב יד, ראה סעיף 37 לעניין גמירות הדעת).

51. לנוכח האמור אני קובעת כי לנתבעת הייתה גמירות דעת בעת חתימת ההסכם והיא שקלה את שיקוליה וככל שנעשו על ידה ויתורים, מבחינתה ויתורים אלו נעשו לשם שמירת המשפחה ושלום בית ומתוך אינטרסים אחרים של התובעת.

52. טענה נוספת אותה העלתה התובעת הינה ביחס למצבה הנפשי במועד חתימת ההסכם, לטענתה הנתבע הפעיל עליה איומים, ניצל את תחושת הבושה והאשמה בה הייתה שרויה עקב הבגידה ואת הפחד מפירוק המשפחה כתוצאה מלחציו של הנתבע ובשל חששה הגדול לגרום לפגיעה בילדיהם הקטינים היא נאלצה לחתום על הסכם בלתי מאוזן המשנה את מצבה הכלכלי לרעה באופן בלתי סביר וגורם לה לבצע ויתורים חד צדדיים מרחיקי לכת. אבהיר כבר כעת כי אין בידי לקבל טענה זו והיא נדחית.

53. הנתבע מכחיש מכל וכל את טענות התובעת הטענות כפייה ואיומים, לטענתו אין בסיס לטענותיה כי הופעל עליה לחץ במועד חתימת ההסכם, הוא דבק בגרסתו כי ההסכם נחתם לאחר ניהול משא ומתן חופשי וארוך אשר כלל ייצוג משפטי לשני הצדדים, במהלכו הציע בעצמו כי במקרה ששלום הבית לא יצלח הם יפרדו, עמדה זו אף תואמת להסכם.

54. על פי הפסיקה, התובעת נדרשת להוכיח כי מצבה הנפשי היה קשה באופן אשר הסיטה או שיבשה את שיקול

דעתה סטייה של ממש, קרי "מצב של חומרה ושקיעה ולא אך קושי ארעי או חולף". וכך נקבע על-ידי כב' השופט ג'ובראן בע"א 9207/04 יוסף כמיסה נ' גרטלר (פורסם בבנו). ביחס לכך כבר הכריעה הפסיקה כי כל חתימה על הסכם גירושין צפויים, ולמעשה כל הליך של משבר משפחתי מלווה בלחץ נפשי.

55. התובעת עותרת להורות על ביטול ההסכם בשל הנסיבות שהובילו לחתימתו והתקיימות עילת "עושה" לפי סעיף 18 לחוק החוזים (חלק כללי) תשל"ג - 1973 (להלן: "חוק החוזים") דהיינו, הנתבע ניצל את מצבה הנפשי והחולשה בה הייתה מצויה, מצב אותו היא מסוגלת להגדיר בדיעבד "כפוסט טראומה". הפעיל עליה מכבש לחצים והוביל אותה לחתום על הסכם בלתי סביר. עוד היא טוענת כי התנהלותו של הנתבע הן במו"מ שקדם לחתימת ההסכם והן לאחריו לפי סעיפים 12 ו-39 לחוק החוזים הייתה חסרת תו"ל.

56. בהתאם להלכה אין די בכך שהסכם הוא "בלתי סביר" וחורג מן המקובל, על מנת לקבוע כי נחתם תוך עושה הצד החותם הטוען לעושה. בחינת מידת סבירותו של ההסכם אינה בהכרח בעיניים אובייקטיביות ואין משמעותה כי ההסכם צריך להיות תואם, אחת לאחת, את הדין או פסק הדין הניתן על-פי דין. גם כאשר הסכם גירושין כולל בתוכו ויתורים ואי מיצוי של כל הזכויות וגם כאשר הסכם אינו מאוזן לא די בכך כדי לקבוע כי הוא חורג במידה בלתי סבירה מן המקובל ונחתם תוך עושה החותם עליו. לפיכך, גם אם הלחץ הוביל את התובעת לחתימה על ההסכם - דבר שאיני קובעת שהוא נכון - והוביל אותה להחלטות כספיות שאינן מיטביות עבורה ומשנות את מצבה לרעה - דבר שלא הוכח - אין בכך כדי לקבוע כי ההסכם נחתם תוך עושה התובעת או כי הוא נוגד את תקנת הציבור.

57. כל משבר משפחתי, קל וחומר משבר המלווה בבגידה (כפי שנטען ולא הוכחש בעניין שבפני) כאשר בבית מצויים קטינים בגילאים צעירים מלווה בלחץ נפשי כבד. בשים לב כי התובעת היא הצד שנטען ולא הוכחש ש"בגד", לכאורה היא נושאת על כתפיה בנוסף את האשמה לפירוק המשפחה. אין ספק שמצבה הנפשי באותה עת היה מורכב ולא קל ותקופה זו לא הייתה קלה כלל, לשני הצדדים. עם זאת בדיונים התרשמתי כי התובעת אישה היא אינטליגנטית, שקולה ובטוחה בעצמה ועם זאת התרשמתי כי האמת אינה נר לרגליה ואינה בוחלת בניסיון לעצב את המציאות והעובדות הנטענות הן בהתאם לצרכיה וכך גם ביחס לטענת העושה שנטענה בכתב התביעה המתוקן וכתב ההגנה בתביעה שכנגד ונעדרה כליל מכתב התביעה המקורי שם בקשה התובעת בכל לשון של בקשה לאכוף את ההסכם. מעדותה עלה כי למרות מצבה הנפשי היא הבינה כבר בזמן אמת היטב מהם הוויתורים ביחס למצבה הכלכלי לרבות האפשרות שההסכם שהתגבש אולי אינו מאוזן לחלוטין, דבר שאיני בטוחה כלל שנכון.

58. לא מצאתי כי התובעת "הובלה" בלחץ הנתבע או באיומים לחתום על ההסכם, הפוך מכך אני סבורה כי התובעת היא זו שהובילה את התהליך כאשר היא "סימנה" מראש את המטרה אליה היא חותרת, קרי - שמירה על המשפחה וניסיון כנה לשלום בית וידעה מה המחיר הנדרש. הצדדים ניהלו מו"מ של מספר חודשים, היו מיוצגים, החליפו מספר טיוטות ובסופו של יום התובעת טוענת שאף חתמה על ההסכם בניגוד לעצת עורכת דינה ובחרה לעזוב את הפסיכולוג שאמר לה שלא משנה מה תעשה זה לא יעזור. לפיכך, גם אם אסבור שההסכם לכאורה אינו מאוזן (דבר שאיני קובעת) אין פירושו כי הנתבע פעל בחוסר תו"ל ויש להורות על ביטולו. על חופש ההתקשרות בהסכם קבעה הפסיקה כי לצדדים

נתונה הזכות להתקשר בהסכם לפי רצונם והבנתם, במסגרת כך הם רשאים להתנות על הדין ולקבוע תניות ממוניות על פי רצונם (ראה: בר"ע (י-ם) 305/08 פלוני נ' פלוני (פורסם)(ניתן ביום 12.6.2009)).

59. בנוסף, מעדותה של התובעת, עולה בבירור כי ההסכם נחתם מרצונה החופשי, היא העידה באופן מפורש כי נושא החרגת הפנסיה עלה במו"מ, ולא יכולה להיות מחלוקת כי ההסכם המקורי נחתם ללא כל החרגה. משמעות הדבר הוא שגמירות הדעת של האישה בעת חתימת ההסכם היה בעצם ידיעתה כי הפנסיה שלה אינה מוחרגת מאיזון המשאבים. רק בשלב מאוחר יותר הוספה התוספת בכתב יד כאשר מועד התוספת ונסיבות הוספתה שנויים במחלוקת.

60. כך גם לא מצאתי לקבל את טענת התובעת באשר לחוסר תו"ל של הנתבע וטענות אלו נדחות. לטענת התובעת, הנתבע בחר באופן מודע ומכוון שלא לאשר את ההסכם בבית משפט על מנת שלא לתקף אותו. אין חולק כי הנתבע ידע שנדרש לאשר את ההסכם בבית משפט, עם זאת מידע זה היה מצוי גם בחזקתה של התובעת. שכן לשון סעיף 27 להסכם מחייבת את הצדדים שניהם לאשר את ההסכם בבית משפט, מכאן שהאחריות לאישור ההסכם בבית משפט הייתה מוטלת על שני הצדדים באותה מידה. שניהם היו מיוצגים ואף קודם לחתימה על הנוסח הסופי הוחלפו מספר טיוטות ובוצעו שינויים בהתאם לרצונם של שני הצדדים, לפיכך, שניהם הכירו היטב את ההסכם על כל סעיפיו וככל שהתובעת לא פעלה לאישורו בבית המשפט אין לה להלין אלא על עצמה.

38. הנתבע מעולם לא כפר בתוקפו של ההסכם, גרסתו אשר לנסיבות חתימת ההסכם (המקורי והתוספת) לרבות הייצוג המשפטי עקבית, ולשיטתו פעל בהתאם להסכם היחיד שהכיר הוא ההסכם המקורי. למעלה מן הצורך יובאו מטה ציטוטים המעידים על גמירות דעתו וקיום ההסכם מצדו.

ש: זאת אומרת אתה חשבת שההסכם הזה הוא בתוקף בלי ההליך של תיקופו בבית המשפט?

ת: כן.

ש: חד משמעי?

ת: כן.

-

-

העד, מר VV: אם היינו עושים תהליך של תיקוף בבית משפט אז כנראה שהיה עותק אני בתמימותי אני מזכיר לכם לכל הפורום פה כן מזכיר לך שההליכים האלו כבר התחילו בדצמבר 2014 כל הטיטות וכל הפינג פונג ופה אמרה במפורש שהיא קיבלה ייעוץ ואמרו לה לא לחתום היא גררה רגליים והיו טיטות והיו כאלו עד שהגענו לשלב שאמרתי אני ללא הסכם הזה אין לי שום דבר שאני מוכן, אין לי דרך אין לי משהו שיכול לאפשר לי אחרי הפגיעה האנושה הזאת אינלי משהו שיכול לאשר לי להמשיך בנישואים האלו בסדר? זה הדבר היחיד שאפשר לי. זה לא האיומים זה לא התעללות, זה הדבר היחיד שאפשר לי, זה ההתחייבות הזאתי לטיפולים...

-

כב' הש' ונקרט: אני רוצה רגע להבין, היתה תביעה, היתה, היה כתב הגנה,

עו"ד שוז- גוטמן: שהסכים לתביעה

כב' הש' ונקרט: שהסכים לתביעה. למיטב זכרוני התביעה אז היתה לאמץ את הסכמות הצדדים כפי

שמפורט בהסכם אני צודקת?

עו"ד שוז- גוטמן: כן.

....

עו"ד שוז- גוטמן: יש פה עוד שאלה, יש פה תביעה, יש פה הגנה שאנחנו הסכמנו, אנחנו רוצים

שהתביעה תתקבל, ההוראות בהסכם כפי שהן, הרי זה לא רק הוראות לעניין החגים.

(דיון מיום 30.11.22, עמ' 47 שורות 3-7, עמ' 52 שורות 11-13)

61. לנוכח האמור לעיל, אני קובעת כי הייתה גמירות דעת של הצדדים שניהם במועד חתימת ההסכם וההסכם נחתם ללא שהופעל לחץ על מי מהצדדים, וודאי לא לחץ המגיע עד כדי ביטול גמירות הדעת ועושק.

הצדדים פעלו בהתאם להוראות ההסכם וקיימו אותו לאורך זמן

62. לטענת התובעת מיום חתימת ההסכם היא פעלה בתום לב לקיום הסכם שלום הבית, תוך ויתור על זכויות משמעותיות לרבות עזיבת מקום עבודתה ב-X, מעבר לתפקיד אחר, והפקדת משכורתה לחשבון המשותף. בעוד הנתבע מנגד לא פעל למימוש ההסכם, לא נקט צעדים לאישורו כדון, ולא העביר לה זכויות כלשהן מכוחו.

63. עיקר טענותיה נסובות על "נסיגתו" לכאורה של הנתבע מן ההסכמות שהושגו בהסכם והתכחשותו לתוספת בכתב יד לעניין החרגת כספי הפנסיה שלה, התובעת מלינה כי לכל אורך הדרך מיום חתימתו היא הקפידה לפעול על פי הוראותיו על אף שהוא חייב אותה לעשות ויתורים כואבים, כך לנוכח רצונה בשלום בית הם פנו לטיפול זוגי בהתאם להסכם, היא ויתרה על קריירה אא מוצלחת ועזבה בתחילה לתפקיד X ובהמשך את מסגרת האא דבר שנגד את רצונה ופגע בזכויותיה הכלכליות תוך שהיא מוותרת על משכורת גבוהות, קידום מקצועי וצבירת פנסיה וזכויות סוציאליות.

64. ומנגד טוענת שהלכה למעשה, הצדדים לא נהגו לפיו ולא פעלו למימוש. ובעיקר מהטעם שלא צמחה לה כל הנאה מההסכם, היא לא נהנתה מפירותיו בוודאי לא לאורך זמן, ההפך הוא הנכון, לטענתה היא ויתרה על זכויות רבות מבלי לקבל תמורה כלשהי. לטענתה הצדדים לא פעלו בהתאם להסכם, לא חילקו רכוש ולא הסדירו יחסי ממון, ולא נוהלו חיי נישואין בפועל לאחר החתימה. כאשר הנתבע לא התחייב לתת לה דבר בעל ערך כספי ולא ויתר על זכות מזכויותיו כפי

גם הצהיר בסעיף 24 לתצהירו, אפילו את הדירה שנרכשה בזמן הנישואין (הדירה ב000) דאג הנתבע להשאיר בידיו. מנגד, היא פעלה בתום לב, ויתרה על הקריירה האא שלה, הפסידה קידום, הפקידה את משכורתה לחשבון משותף ולא קיבלה דבר. מדובר בהסכם חד-צדדי ממנו נהנה רק הנתבע.

65. לטענתה, לא רק שלא נהנתה מפירות ההסכם, ההפך הוא הנכון, בעקבות ההסכם שינתה האישה את מצבה לרעה כמפורט: עזבה את מקום עבודתה באא, ויתרה על קריירה אא, הפסידה קידום ומשכורות נאות והפסידה את האפשרות ל-X באא עוד שנים רבות ולהגדיל את זכויותיה הכספיות. כיום האישה צריכה להתחיל ולבנות עצמה מחדש קושי לא מבוטל לנוכח גילה המתקדם.

66. מנגד לטענת הנתבע, הצדדים פעלו בהתאם להסכם, בנוסף התובעת אינה יכולה לטעון שלא נהנתה מההסכם, התובעת נהנתה מההסכם לרבות מהרכוש המשותף. היא הפקידה את משכורתה לחשבון משותף, קיבלה משאבים, והמשיכה להחזיק בעצמה ברכוש רב שקיבלה מירושה. לטענתו התובעת מנסה לנצל את ההליך כדי להשאיר בידיה את הפנסיה לעצמה ולמנוע ממנו את חלקו. (ראה סעיף 11 לתצהיר הנתבע, סעיף 9, 20 ו-21 לכתב התביעה, דיון מיום 23.1.23 עמ' 115 שורה 1)

67. בבע"מ 9126/05 פלונית נ' פלוני ובבע"מ 7734/08 פלוני נ' פלונית נקבע כי החלת החריג וטענה ביחס להעדר אישורו של הסכם תישמע רק בהתקיים שני תנאים מצטברים: "לא יוכל צד להסכם ממון חתום שלא הוגש לאישור להישמע בטענה של העדר אישור לאחר שנהנה לאורך זמן מפירות ההסכם". דהיינו הטענה תישמע רק בהתקיים שני תנאים מצטברים: הנאה מהפירות ו-לאורך זמן.

68. שוכנעתי כי הצדדים פעלו בהתאם להסכם במשך תקופה ארוכה. בין היתר, הוגשו תביעות מכוחו, שכר התובעת הועבר מחשבונה הפרטי לחשבון המשותף, התובעת עזבה את התפקיד ועברה ל-X וכשלוש שנים לערך מאוחר יותר פרשה מהאא בהתאם להסכם, הצדדים פנו לקבלת טיפול זוגי והתקיים בפועל מנגנון של הפרדת רכוש בהתאם לאמור בו.

69. מעדות התובעת עצמה עלה כיהיא בחרה בשלום בית אשר החל עם חתימתה על ההסכם בשנת 2015 והסתיים עם רצונה להתגרש ופתיחת ההליכים (פרוטוקול מיום 23.1.23 עמ' 115 שורות 3-8). בעדותה ובתצהירה מפרטת התובעת כי היא עשתה ויתורים כואבים וחד צדדים מצידה ועשתה ככל שביכולתה על מנת להשכין שלום בית בינה לבין הנתבע. רשימת הוויתורים אותם ציינה בתובעת כללה: הפקדת משכורתה לחשבון המשותף, פנייה לטיפול זוגי, עזיבה של עבודתה באא ומעבר לתפקיד XX ובהמשך פרישה מ-אא בשנת XX במועד הראשון שיכלה. כל ויתורים האלו הינם סעיפים אשר נחתמו בהסכם, לפיכך, התובעת מעידה בגוף ראשון כי פעלה בהתאם להסכם, עדות זאת חוזרת על עצמה שוב ושוב בכתבי הטענות, התצהיר ובעדות. כך שהתובעת אינה יכולה לכפור בעדותה שלה.

70. עיון בכתבי הטענות מעלה כי התובעת מצהירה חזור ואומר כי ממועד חתימת ההסכם בשנת 2015 ועד לפתיחת הליך ה"יס בשנת 2020 שני הצדדים נהגו ופעלו בהתאם להוראות ההסכם, הווה אומר במשך כ-5 שנים. כך נלמד מכתב התביעה, מתצהירה ואף מעדותה. מובאות מכתבי הטענות של התובעת בעניין זה הובאו כבר לעיל בפסק הדין

ולא מצאתי להביאן שוב. ראו (כתב התביעה המקורי בתלה"מ 20-12-27255 מיום 13.12.20).

71. כמו כן ראו עדותה של התובעת:

ת: ... אני מבחינתי בהסכם שלי עם הכתב יד, עם התוספת, עם העובדה הזאת שאחרי שעזבתי את האג ואחרי שעזבתי את התפקיד שליואת הדרך ואת הקריירה

...

ת: מבחינתי אני קיימתי את ההסכם עם התוספת אני רציתי שנצא כל אחד באופן שווה עם העבודות שלנו, עם הבסיס שלנו. הפנסיה שלי כשאני יצאתי, לא פנסיה, השכר החודשי שאני יצאתי איתו מהאג הוא היה בכלל בתוך, בתוך החשבון בנק שלי, אני כביכול פסיכולוגית העברתי משכורת לחשבון המשותף, ככה התחלתי את דרכי באזרחות שגם ככה היא עקלקלה אחרי שאנשים פורשים מהאג זה לא הדבר הכי פשוט לעשות בגילאים כאלה אז אני פעלתי על פי ההסכם עם הכתב יד, המשכורת היתה אצלי, הזה, העברתי, עשיתי מה שצריך, פעלתי. החוזה שאני מכירה אותו וגם הוא מכיר אותו.

(דיון מיום 30.11.22, עמ' 63 שורות 19-26, 9-12).

72. לא מצאתי לקבל את טענת התובעת בסיכומיה כי רק "מציאות שלום הבית" התקיימה ו"מציאות הפרידה והגירושין" כלל לא התקיימה, אופציית הגירושין הינה לב ליבו של ההסכם ומהותו שכן ההסכם מסדיר את יחסי הממון בין הצדדים במקרה ושלום הבית לא יצלח, אומנם מציאות הגירושין החלה רק עם פתיחת ההליכים בחודש פברואר 2020 אך מהותו של ההסכם צופה פני עתיד. מציאות זו יכלה להגיע בכל נקודת זמן, זמן קצר אחרי מועד החתימה או כלל לא להתממש אך ההסכמות בהסכם נועדו להסדיר את יחסיהם ורכושם ביום פקודה ככל שידרש.

73. מכל שהונח בפניי אני סבורה כי הצדדים שניהם פעלו בהתאם להסכם, קיימו אותו לאורך השנים, ואף הגישו תביעות לאכיפתו. התובעת עצמה הצהירה כי ראתה את ההסכם כמחייב. עוד מצאתי לקבל את טענת הבעל כי גם האישה נהנתה ממועד חתימת ההסכם מפירותיו, התובעת נהנתה מהרכוש המשותף (בית בSS), הפקידה שכר לחשבון משותף (שכר היה מחויב), ונהנתה מירושות משמעותיות. על כל אלו יש להוסיף שהתובעת נהנתה מהאפשרות לנסות לתקן את הנזק שגרמה היא לחיי הנישואין, גם אם אפשרות זו לא צלחה בסופו של דבר.

74. מכלל החומר שהונח בפניי מצאתי לקבל את עמדת הנתבע. הסכם שלום הבית לחלופין גירושין נחתם בשנת 2015 לאחר מו"מ שנמשך מספר חודשים, במהלך המו"מ הצדדים שניהם היו מיוצגים. שניהם הגישו תביעות לאכיפתו והצהירו על מחויבותם לו, וכפי שקבעתי לעיל במועד חתימתו התקיימה גמירות דעת ולאחר חתימתו פעלו בהתאם להוראות ההסכם.

75. משקבעתי כי ביחס להסכם התקיימו החריגים הקבועים בפסיקה קרי גמירות דעת והצדדים אף פעלו בהתאם להוראותיו תקופה ממושכת. אני קובעת כי מכוח עקרונות תום לב, מניעות, והשתק שיפוטי, להסכם הצדדים מיום 22.3.2015 יש תוקף מחייב וזאת על אף שלא אושר לאחר חתימתו בהתאם להוראות חוק יחסי ממון.

משניתן תוקף להסכם מיום 22.3.2015, יש להכריע בשאלה האם התוספת שהוספה בכתב יד לאחר חתימתו

מהווה חלק מההסכם ולפיכך יש לה תוקף

76. ביום 27.3.22 הוגשה לתיק חוות דעת מומחית בית משפט, הגרפולוגית קרן רווה אשר מונתה לבדוק את טענת האיש כי חתימתו זויפה וכן לקבוע את המועד בו נרשמה התוספת ונחתמו החתימות לידה. לאחר בחינת חתימות הנתבע על גבי מסמכים נוספים עליהם חתם הנתבע הגיעה המומחית למסקנה חד משמעית כי **חתימת האיש ליד התוספת בכתב יד זויפה ואיננה חתימתו.**

77. ביחס לבדיקת הדיו קבעה המומחית במסגרת חוות הדעת:

"דיו הכתיבה של ההערה בכתב יד זהה לדיו הכתיבה של החתימות במחלוקת שלידו". .. דיו הכתיבה אשר הוזכר בסעיף הקודם אינו דיו הכתיבה של החתימות בתחתית העמודים בגוף החוזה עצמו... מצאתי פער של מספר שנים. ההערה בכתב יד והחתימות השניות במחלוקת שלידה נוספו בזמן האחרון, כנראה שלא יותר משלוש שנים אחורה מכתבת חוות דעתי" (ראה: עמ' 3, 8-10 לחוות הדעת מיום 27.3.22).

78. לטענת התובעת, החרגת זכויות הפנסיה שלה שנרשמה כתוספת בכתב יד ומהווה סעיף מהותי בהסכם נדונה במהלך המו"מ שקדם לחתימת ההסכם וזכתה להסכמת הצדדים, אשר הוסיפו אותה בכתב יד וחתמו בעצמם ליד התוספת ולפיכך יש לתת לה תוקף מחייב.

79. לטענת התובעת, בעדותו הודה הנתבע שהיה דיבור על נושא הפנסיה. עוד הוסיפה וטענה כי היא חתמה על ההסכם מתוך הבנה שחלקה בפנסיה עד לגיל 64 לא יאוזן. עם זאת, עדותה של התובעת אשר לנסיבות הוספת התוספת בכתב יד: מועד ההוספה, מועד החתימה, מי נכח בעת החתימה וכולי' רצופה סתירות.

80. בעמ' 71 לפרוטוקול הדיון מיום 30.11.22 ש' 24-6 מתייחסת התובעת לחתימת התוספת בכתב יד וטוענת שהחתימה נעשתה על ידי הצדדים ללא נוכחות עורכי הדין מספר ימים לאחר חתימת ההסכם "המקורי", דהיינו בשנת 2015. התובעת נמנעת במכוון מלהשיב על השאלה על השאלה האם ראתה את הנתבע חותם ואומרת שהחתימה "למעלה" היא שלה.

81. בעמ' 72 לפרוטוקול בשורות 18-30 מעמתת אותה ב"כ הנתבע עם גרסתה שהחתימה הייתה ללא עורכי הדין ומפנה אותה לתמליל שהוגש לתיק על ידי התובעת עצמה ואשר בו היא אומרת לנתבע שהחתימה הייתה בנוכחות עו"ד. גרסת התובעת ביחס לכך היא שזכרונה מתעתע בה ויש לה בעיות בזכרון. טענה זו לקושי בזכרון צפה ועלתה כל

אימת שהתובעת עומתה עם סתירות בגרסאותיה השונות הגם שלא נתמכה בכל חוות דעת או מסמך רפואי.

ש: בואי נעשה קצת סדר, מתי חתמתם על ההסכם?

ת: אני חושבת ש-2015,

עו"ד שרגיל: אני אקח לך את העט עוד שניה.

עו"ד שוז-גוטמן: סליחה אני אני זה, אני עושה את זה בלי לשים לב, תמיד התלוננו על זה

העדה, גב' VV: אני חושבת ש-2015,

ש: אוקיי, 2015, איפה הייתם? מתי כאילו, את זוכרת את מעמד החתימה?

ת: אז אמרתי שאני, אני בדברים, אני הייתי אני בפוסט טראומה ודברים עולים לי בקיטועים אני זוכרת

שזה היה לא אצל העורכי דין ובזכות כל מיני דברים שאא אמר במהלך הזמן גם אני זוכרת שזה היה

בחצר שלנו בבית, אני לא זוכרת באיזה קונסטלציה, מתי, ערב? בוקר? את זה אני לא זוכרת, אני זוכרת

שזה היה סביב שלחן, אני לא זוכרת מי עמד, מישהו עמד בקצה ומישהו עמד ממול, לא זוכרת בדיוק

ימים, לא, אני לא זוכרת את זה, לא, יש לי ניתוקים, יש לי קצת זיכרון שמטעה אותי שם,

ש: אוקיי,

ת: אבל זה כן זה כן.

ש: ומתי?

ת: וזה לא היה מול עורכי דין.

ש: אוקיי, ומתי הוספת את התוספת בכתב יד. אני לא הוספת, הוספנו שנינו.

ת: זה בכתב ידך לכן אני שואלת.

ש: הוספנו שנינו. בסדר, הוספנו שנינו את התוספת זה היה אמרתי בתקופה של סוג של ירח דבש

שהייתה בהסכמה ביחד, אמרתי זה היה משהו בבית, בחוץ, לא יודעת בדיוק מיקומים.

ת: אני מנסה להבין, חתמתם על ההסכם בלי תוספת ואחר כך הוספתם אותה או שבאותו מעמד

חתמתם על כל ההסכם והוספתם את התוספת וגם עליה חתמתם?

ש: אני בטוחה שלא עשינו את זה מול עורכי דין, לא חתמנו על שום נייר מול העורכי דין, אני לא בטוחה

אם לא היה הפרש של כמה ימים בין החתימה לעוד תוספת של הזה, יכול להיות,

ת: כמה ימים?

ש: אני לא, משהו כזה, אמרתי גם את זה בעבר כי אני לא רוצה לשקר וזה כרגע מה

כב' הש' ונקרט: זאת אומרת שלכל היותר פער של כמה ימים בין החתימה, אני אראה לך את העמוד

הזה.

העדה, גב' VV: כן, מה, אני זוכרת את זה גם.

ש: את רואה יש פה 2 חתימות למטה.

ת: אני זוכרת.

ש: טוב, אז לכל היותר כמה ימים בין מה שחתום כאן לבין מה שכתוב וחתום כאן?

ת: זה היה ממש משהו כזה כי לא רצינו ללכת, ויתרנו על עורכי הדין. יש, אני ויתרתי, כאילו סיימנו עם

עורכי הדין וזהו וחתמנו ולא הסכמנו ואז הוספנו אבל זה היה בביתנו.

עו"ד שוז-גוטמן: כשאת אומרת הוספנו,

העדה, גב' VV: ובלי עורכי דין, זה היה בכתב ידי החתימה, התוספת סליחה.

ש: ושניכם, בכתב ידך ו־א, את חתמת ו־א חתם ליד?

ת: אני לא זוכרת בדיוק מה, יש גם חתימה קטנה למעלה מעל התוספת שלדעתי זה שלי,

ש: אֶא חתם מולך? אֶא חתם מולך על זה? את זוכרת את זה?

ת: היינו לדעתי, לדעתי שנינו היינו ביחד, אני זוכרת איזשהי תמונה לא ברורה שזה היה בשלחן גדול

ואחד עמד ממול ואחד חתם מהצד לא זוכרת מי מו, נראה לי שהוא מהצד.

ש: אז את מוסיפה, אני פשוט מנסה להבין.

ת: ביחד, זה לא היה משהו שמישהו לקח לחדרי חדרים ועסק באיזשהו עסק פרטי, זה היה משותף,

דיברנו אז גם שאֶא אמר שנעשה חתונת, חתונת כסף וכל מיני,

ש: ואז הוספתם, את הוספת בכתב ידך ושניכם חתמתם מיד, ראית אותו חותם על זה?

כב' הש' ונקרט: ראית אותו חותם?

העדה, גב' VV: שנינו עשינו את הכל באותו זמן.

ש: שניכם חתמתם ליד התוספת בכתב יד?

ת: שנינו חתמנו בתוספת בכתב יד וגם למטה, שנינו, שנינו, בלי עורכי דין.

עו"ד שוז- גוטמן: אבל הלמטה, אני רק מנסה להבין מבחינת זמנים, החתימה למטה שחתמתם היא

באותו זמן שאת מוסיפה את התוספת?

העדה, גב' VV: אז אמרתי שיכול להיות שיש, יכול להיות שיש פערים של כמה ימים בין זה לזה,

ש: אוקיי,

ת: לא שנים,

ש: הכל בסדר.

ת: ימים.

ש: אני רוצה להפנות אתכם, בסדר? הכנתי לחלק לכולם, תראי, כבר סימנתי שיהיה נוח, גם לשופטת

אני אביא, זה מתוך התמליל שלך בסדר? והתמליל שאת מצרפת, בסדר? לתצהיר המשלים שלך לנספח

האחרון בסדר? בעמוד 9 את אומרת 'אני לא חושבת כלום היה לנו חוזה שנחתם ב- 2015,

עו"ד שרגיל: כדאי שזה יהיה רשום עמ' 113 לנספחים,

כב' הש' ונקרט: מה?

עו"ד שרגיל: עמ' 113 לנספחים.

עו"ד שוז- גוטמן: צודקת, 'אני לא חושבת כלום היה לנו חוזה שנחתם ב- 2015,

עו"ד שרגיל: איזה שורות תגידי, איזה שורות?

עו"ד שוז- גוטמן: שורה 7, השורה המסומנת וחתמה עליו X בעמוד הבא בסדר? עמוד 115 את אומרת

בסדר גמור אני אדבר עם אֶא, X אומר בלי הסעיף שהוספת בכתב יד, את אומרת הסעיף הזה אנחנו

הוספנו כולנו מול אֶא, X אומר לא, את הוספת ואת אומרת ואת חתום, אתה חתום בצד. אֶא שואל X, מי

זאת X? את אומרת עורכת הדין שלך איך קוראים לה? אֶא אומר X ולא X את אומרת X סליחה ואז

בעמוד 116 אֶא אומר ובלי ובלי,

עו"ד שרגיל: תגידי רק שורות כי אנחנו לא יכולים לעקוב,

עו"ד שוז- גוטמן: שורה 1.

עו"ד שרגיל: אוקיי.

עו"ד שוז- גוטמן: ואז בשורה 2 את אומרת התוספת הזאת ישבנו, ישבו, אני מניחה שהתכוונת

התיישבנו ועשינו את זה מול עורכת הדין שלך, בסדר? בעמוד 117..

82. ביחס לחוות הדעת טוענת התובעת שחוות הדעת אינה מהימנה, מסקנותיה שגויות ואינה עומדת בסטנדרטים מקצועיים. זאת בשים לב כי הגרפולוגית עצמה הודתה לטענתה התובעת שאין לה כלים מדעיים לקביעת גיל דיו, ומסקנותיה נסמכות על מקורות לא מהימנים ולא מבוססים. משכך, מתבקש בית המשפט להורות על דחיית חוות הדעת.

83. לטענת התובעת, חוות הדעת שגויה, לא מבוססת מדעית, והגרפולוגית הודתה שתחום גיל הדיו אינו מדויק, לטענתה מדובר בגרפולוגית חסרת הכשרה פורמלית אשר הציגה עמדתה ללא תימוכין מספרות מקצועית ולכן לא ניתן לקבוע ממצאים בהסתמך על חוות דעתה. התובעת טוענת כי בת"א 13439-07-18 עידו קפרא נ' ליאת פרנקלנפסק כי **"לא נמצאו כל תימוכין בספרות המקצועית לטענותיה של רווה (הגרפולוגית) בעניין. אכן לא מצאתי בחוות דעתה של רווה תימוכין מהספרות המקצועית לטענותיה בעניין קרדינאלי זה"** (בדיקה לעניין גיל מסמך כבעניינו. בחקירתה הודתה הגרפולוגית כי תחום כתב היד פרוץ ואין "תעודה ספציפית" ביחס לבדיקת גיל מסמך וכי קביעת גיל הדיו אינו מדע מדויק (פרוטוקול מיום 23.1.23 עמ' 100 שורות 20-21, שורה 26, שורה 29, עמ' 101 שורה 1 ועמוד 103 שורות 2 ו-18). ובאופן מפורש בעדותה **"אין היום בעולם, גם לא בעולם הכימי, פרמטר מסודר של מפתח שאפשר להשתמש בו" (שם. עמ' 104 ש' 18)**, על אף הצהרתה של הגרפולוגית לנסות להוסיף תצלומים מקוריים בתקריב שיראו את ההבדלים בצבע אף בפועל מעולם לא צורפו צילומים אלו והיא סמכה טענותיה על מאמר שכלל לא אוזכר בחוות הדעת.

84. טענות נוספות אותן העלתה התובעת ביחס לחוות הדעת הן:

פערים בין חוות הדעת לנתונים האובייקטיביים, בעוד שחוות הדעת קובעת שהתוספת נכתבה בשנת 2019-2020, בפועל, כבר בשנת 2020 הגישה התובעת את ההסכם עם התוספת כנספח לכתב תביעה, כלומר, הטווח שהמומחית מציינת אינו סביר ואינו מתיישב עם עובדות שהוכחו במסמכים.

החתימה נבחנה רק ביחס לתוספת, לא להסכם כולו, המומחית לא בדקה את כלל החתימות בהסכם אלא רק את אלו שנמצאות ליד התוספת, ולכן אינה יכולה לקבוע האם ההסכם כולו נחזה כמזויף או אמיתי.

המומחית לא התבקשה לבדוק זיוף אלא רק את "גיל הדיו", התובעת טוענת כי לא ניתנה למומחית הוראה מפורשת לבדוק טענת זיוף אלא רק להשיב על שאלת מועד כתיבת התוספת ולכן גם לא נבחנה השאלה המשפטית של כשרות חתימה או הרשאה.

חוות הדעת מבוססת על הנחות לא בדוקות, לטענתה המומחית הסתמכה על טווח גיאוגרפי של מדינות ולא בדקה את תוקף הבדיקה דווקא לגבי חומרי הכתיבה בישראל או המסמך הספציפי הזה, דבר שמוביל לסטייה משמעותית. שיטת **"מאזן הסתברויות" מחייבת ספק סביר**, במצב שבו קיימת אפשרות סבירה שהתוספת נכתבה סמוך לחתימה, לא ניתן לקבוע כי יש לבטל את ההסכם או להוציא את הפנסיה מהחרגה, לפיכך, הנתבע הטוען לזיוף

לא הצליח להרים את הנטל הדרוש להוכחה. ביחס לעדות המומחית לטענת התובעת, **המומחית לא הצליחה לספק מענה עקבי בחקירה נגדית**, במהלך חקירתה השיבה בחוסר ודאות, גמגמה, ולעיתים אף סתרה עצמה מה שמעיד על העדר אמינות חוות הדעת כולה ולמעשה שומט את הקרקע של מסקנתה.

85. זאת ועוד, לשיטתה חוות דעתה של המומחית הגרפולוגית הסתמכה על **ספר שכתבה בעצמה**, ובכך יש כדי **לפגום באובייקטיביות של חוות הדעת** ולפגוע במשקלה. למעשה, המומחית **אימתה את הממצאים על פי עקרונות שהיא עצמה ניסחה**, דבר שמעלה חשש לכך שהמסקנות נבנו מראש בהתאם להשקפתה האישית ולא על בסיס אובייקטיבי או מדעי מקובל. במילים אחרות, מדובר **באישור עצמי** של גישה מדעית שטרם התקבלה או הוכרה בפסיקה כגישה מחייבת, ולכן יש מקום לייחס משקל נמוך לממצאיה. העובדה שהגרפולוגית לא צירפה מחקרים בלתי תלויים נוספים התומכים בשיטתה מחזקת את המסקנה שמדובר באינטרפרטציה פרטית, ואינה עונה לדרישת הוכחה מדעית או משפטית נדרשת.

86. מנגד, לטענת הנתבע, מסקנתה של מומחית בית המשפט, האובייקטיבית שקובעת כי חתימתו לצד התוספת אינה חתימתו, וכי הדיו בתוספת חדשה ומתוארכת לשנים 2019-2020 סמוך לפתיחת ההליך על ידי התובעת, תואמת לחלוטין לטענתו כי התוספת בכתב יד אשר החריגה את זכויות הפנסיה של התובעת מההסכם הוספה שלא בידיעתו, לאחר חתימת ההסכם, וללא הסכמתו. המומחית קבעה בבירור כי החתימות לצד התוספת אינן שלו וכי גיל הדיו מצביע על כך שהתוספת נכתבה לכל היותר שלוש שנים לפני מתן חוות הדעת כלומר לאחר החתימה המקורית. התובעת לא הצליחה לערער על מסקנות אלו בחקירה.

87. לטענתו, רק לאחר התדרדרות מערכת היחסים בשנת 2020 ניסתה התובעת לחמוק מהתחייבויותיה באמצעות הוספת תוספת מזויפת בכתב יד להסכם במטרה להחריג את זכויות הפנסיה שלה משיתוף רכושי. לתובעת היה אינטרס ברור להוסיף את התוספת כדי לשמר לעצמה זכויות פנסיוניות גבוהות ויש לראות בכך מניע אישי פסול. ביחס לטענותיה בדבר איומים, לחץ או העדר רצון חופשי טענות אלו מוכחות בתוקף ומהוות חלק מניסיון בדיעבד של התובעת להתנער מההסכם שהיא עצמה ביקשה לממש.

88. הנתבע סבור כי יש לקבל את מסקנת חוות דעתה המקצועית והברורה של מומחית בית המשפט שקבעה כי התוספת והחתימה לצידה אינן אותנטיות. בהתאם לפסיקה, יש לאמץ את ממצאי המומחה בהיעדר נימוקים כבדי משקל לסתירה. לפיכך, אין כל טעם לסטות ממסקנות המומחית אשר קובעת חד משמעית כי התוספת בכתב יד מזויפת ואינה חלק מההסכם המקורי.

89. לטענתו, קביעת חוות הדעת כי התובעת אינה מהימנה מקבלת חיזוק נוסף מהתנהלותה לכל אורכו של ההליך, התובעת סיפקה גרסאות סותרות ובלתי מהימנות ושינתה גרסאות באופן שיטתי ותדיר. כך שינתה גרסאות לגבי מועד החתימה, זהות החותם, נסיבות ההוספה ועוד. אין ספק כי שינוי הגרסאות פוגע באמינותה ומהווה עילה לדחיית טענותיה. ביחס לניסיונה הדחוק לתת הסבר רפואי לסתירותיה בכך שיש לה "בעיית זיכרון" ובעיית "קשב וריכוז", הנתבע סבור כי יש לדחות טענה זו על הסף, שכן התובעת לא צירפה כל חוות דעת רפואית התומכת בטענה זו ובהתאם לפסיקה הימנעות זו פועלת לרעתה.

90. לנוכח כל האמור לעיל, על בית המשפט לקבוע כי יש לאכוף את ההסכם כפי שנחתם במקור, ללא התוספת, ולחייב את התובעת בהוצאות משפט, לרבות הוצאות לדוגמה.

חוות דעת המומחית לכתבי יד

91. מינוי מומחה בית משפט נעשה על מנת לסייע לבית המשפט לקבל הכרעה בעניינים מקצועיים שאינם מתחום מומחיותו וברצונו להסתייע בניסיונו ומקצועיותו ובאמצעות הנתונים שיסופקו לו יצליח לקבל הכרעה במחלוקת. בית המשפט יטה לאמץ את המלצות ומסקנות המומחה, אלא אם כן נראית סיבה בולטת לעין שלא לעשות כן או אם יתברר כי התשתית העובדתית עליה התבססה חוות הדעת אינה מהימנה.

"משמנה בית המשפט מומחה על מנת שחוות דעתו תספק לבית המשפט נתונים מקצועיים לצורך הכרעה בדיון, סביר להניח שבית המשפט יאמץ ממצאיו של המומחה אלא אם כן נראית סיבה בולטת לעין שלא לעשות זאת. אכן עד מומחה כמוהו ככל עד - שקילת אמינותו מסורה לבית המשפט ואין בעובדת היותו מומחה כדי להגביל שקול דעתו של בית המשפט. אך כאמור לא ייטה בית המשפט לסטות מחוות דעתו של המומחה בהעדר נימוקים כבדי משקל שיניעוהו לעשות כן"

(ראה: ע"א 293/88 חברת יצחק ניימן להשכרה בע"מ נ' רבי (פורסם), ע"א 558-96 חב' שיכון עובדים נ' רוזנטל ואח' פ"ד נ"ד (4) 563 עמודים 568-569, ע"א 2160/90 רז נ' לאץ פ"ד מ"ז (5) 170).

92. בעניין זיוף והערכת חוות דעת מומחים בהתאם להלכה אכן בית המשפט אינו מחויב לקבל את חוות דעת המומחה, אך יש לה משקל רב, במיוחד כשמדובר במומחה שמונה מטעמו ובית המשפט יסטה מחו"ד של מומחה שמונה מטעמו של בית המשפט רק משיקולים כבדי משקל. עוד נקבע בפסיקה כי לצורך פסילת מסמך מחמת זיוף נדרשת רמת שכנוע גבוהה, אם כי אין הכרח להוכיח זאת "מעבר לספק סביר" אלא לפי מאזן ההסתברויות (ע"א 558/96 חסין נ' יכין חקל). אשר למעמדה של חוות דעתו של גרפולוג מומחה נקבע בע"א 5293/90 בנק הפועלים בע"מ נ' שאול רחמים בע"מ, פ"ד מז(3) 240 כדלקמן:

"על מקצוע הגרפולוגיה נאמר, כי 'הגיע לדרגת מדע שימושי ממש...!' (ע"פ 352/71 טל נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] [19], בעמ' 112), ולכן מותר - ולעיתים קרובות אף רצוי - לעשות שימוש בחוות דעתו של גרפולוג על מנת לבסס טענה בדבר אמיתותה (או אי אמיתותה) של חתימה. מובן כי בכך אין כדי להעביר לגרפולוג את כוח ההכרעה לעניין אמיתות החתימה ובכל מקרה בית המשפט הוא זה המחליט אם לתת אמון בחוות דעתו של המומחה, איזה משקל - אם בכלל - יש לייחס לה, ומה המסקנה הסופית העולה משקלול חוות דעת זו עם שאר הראיות שבתיק...".

93. אקדים ואומר כי מצאתי לקבל את חוות דעת המומחית במלואה, איני מקבלת את טענות התובעת לעניין

הכשרתה ומומחיותה של מומחית בית המשפט הגב' קרן רווה ואיני סבורה כי יש להתערב בדרך עבודתה. עוד אני סבורה כי כל טענות התובעת ביחס למומחית כפי שפורטו לעיל נובעות אך ורק מאי שביעות רצונה מהמסקנות אליהן הגיעה המומחית בחוות דעתה. טענתה ביחס להשכלתה "הלא רשמית" מוטב שלא הייתה נטענת כלל שכן מינוי המומחית ניתן לבקשתה כאשר ידוע לכל כי תחום השוואת כתבי היד אינו מדע מדויק ואין כל מוסד אקדמאי בו ניתן תואר בתחום זה, מעבר לכך טענות התובעת ביחס להשכלתה הועלו לראשונה רק לאחר הגשת חוות הדעת ביום 27.3.22 בעוד שמינויה ניתן כבר ביום 22.12.21. ובמועד זה לא היו לתובעת כל טענות ביחס למידת המקצועיות של המומחית או השגות ביחס להשכלתה.

94. מדובר במומחית להשוואת כתבי יד בעלת השכלה רחבה וניסיון לא מבוטל ביחס לתחום אותו היא התבקשה לבחון (ראה עמ' 1 לחוות דעתה). מדובר במומחית בית משפט מוערכת בעלת ניסיון רב במתן חוות דעת משפטיות לערכאות השלום והמחוזי, רשימת התיקים בהם הוגשה חוות דעתה מונה מעל 100 תיקים (ראה: מ/2 עמ' 16-10), האמון הניתן למקצועיותה על ידי הערכאה השיפוטית אינו מוטל בספק (ראה: ציטוטים מפסקי דין המשבחים את עבודתה עמ' 1-9 מ/2) ורשימת התיקים בהם התקבלה חוות דעתה (מ/2 עמ' 23-17).

95. התרשמתי כי חוות הדעת כמו גם עדותה הייתה אמינה מקצועית ועקבית והמומחית הפגינה בקיאות בתחום התמחותה, סיפקה הסברים משכנעים ביחס לסיבות אשר הובילו אותה לקבוע באופן נחרץ כי חתימת הנתבע בסעיף 23 זויפה. המומחית נחקרה ארוכות וענתה באופן מפורט וישיר לשאלות הרבות אותן נשאלה על ידי ב"כ התובעת בחקירה הנגדית לא התחמקה מלספק השלמות במידה ויידרשו והציגה בטחון ובקיאות, לפיכך, מצאתי לקבל את כל מסקנותיה ולא מצאתי כי ניסיון התובעת לקעקע את אמינותה ומקצועיותה צלח.

96. קביעת המומחית ביחס להיעדר אותנטיות חתימת הנתבע שבמחלוקת הייתה מנומקת והתבססה על לא פחות מ-8 פרמטרים אותם בחנה: שטף, רווחים ופרופורציות, עיצוב, כיוון הכתיבה, התחלה, סיומת, סימנים מיוחדים ושונות גדולה מידי (ראה: עמודים 8-9 לחוות הדעת מיום 27.3.22). כך גם מצאתי לקבל את הסברה ביחס לחוסר יכולתו של אדם לזייף את חתימתו שלו בשל היותו "כלוא" בתוך עצמו ובזיוף העצמי עדיין היו נשארים מאפייני הכתיבה הבסיסיים שלו כגון כיוון הכתיבה וזאת מהטעם שהפקודות שגורמות לאדם לכתוב בדרך מסוימת מגיעות מהמוח ולא מהיד, הסבר זה גם שולל את טענת התובעת כי הנתבע הוא דו ידי (יכול לכתוב בשתי ידיו).

ש. כלומר במקרה הזה לאור דוגמאות החתימה, זו לא חתימה שהיא של א, לא הרגילה שלו וגם לא אחרת?

ת. אני אסביר במילים פשוטות. זיוף עצמי כלומר בן אדם מנסה לעוות את החתימה שלו אבל הוא מאוד מוגבל מהניסיון שלי וגם מהספרות המקצועית, אנחנו כאמור כיוון שהפקודות מגיעות מהמוח אז לאדם קשה מאוד לעשות חתימה מאוד שונה, תיאורטית זה אמור להיות

...

. אנשים שומרים על הרבה מאפיינים חתימה שלהם, לפעמים מוספים משהו. בכל מקרה, אף פעם אין שינוי בכיוון הכתיבה אם למשל אדם עושה סתירה לנגד כיוון השעון, הוא לא מסוגל לעשות סתירה עם כיוון השעון, זה כיוונים, מאיפה אני מתחיל ומאיפה אני מסיים. ומהניסיון שלי, כשאדם מנסה לזייף חתימה של משהו אחר, הוא פחות שם לב לכיוון הכתיבה ויותר שם לב לצורה, כלומר זה פרמטר שכשמוצאים אותו לא תמיד מוצאים אותו, אבל

(ראה: חקירת המומחית מיום 23.1.23 עמ' 107 שורות 31-35 ועמוד 108 שורות 2-8)

97. ביחס לבדיקת הדיו אותה התבקשה המומחית לבצע, מצאתי לקבל את מסקנותיה כי החתימות על ההסכם המקורי והחתימות ליד התוספת נכתבו בכלי כתיבה שונים וכי קיים פער זמנים של מספר שנים שלא יותר משלוש שנים אחורה ממועד מתן חוות הדעת קרי **החתימה של XXVZ זויפה על ידי אדם המכיר את חתימתו ונכתבה לאחרונה.** ויפורטו בהמשך הטעמים שהביאו אותי למסקנה זו.

98. מחקירת המומחית ומחוות הדעת נלמד כי לצורך בדיקת הדיו נעשו על ידה בדיקות רבות לרבות בדיקות מדעיות, נעשתה בדיקה מיקרוסקופית של שכבות הדיו וסימני הברק שלו, נעשתה הגדלה של פי 30 לחתימות שביניהן נערכה השוואה, נבדק השוני בגוון העט ונבדקה עמימות הדיו. נוסף לזאת, מצאתי לקבל את הסברה כי יש דברים שרואים בעין בבדיקה מיקרוסקופית אך המדפסת אינה מתרגמת אותם בצורה מדויקת שניתן במענה לשאלה מדוע לא צירפה תמונות להוכחת מסקנתה ביחס לגיל הדיו. כך גם שוכנעתי מהסברה על שינוי עמדתה ביחס למספר השנים להתיישנות דיו ממועד כתיבת ספרה לאור המאמר המאוחר, אני סבורה כי שינוי העמדה נובע מהתפתחות ולמידה והיותו של תחום השוואת כתבי היד דינמי ולא מוחלט, כך גם לא מצאתי לתת משקל מהותי לאי צירוף המאמר לחוות דעתה.

99. **בנסיבות אלו מצאתי לאמץ את חוות דעת המומחית במלואה,** מה גם שהשתכנעתי כי מסקנות חוות הדעת עומדות בהלימה להשתלשלות העניינים כפי שהתרחשה בפועל. בהמשך פסק הדין אף יוסברו באופן מפורט הטעמים הנוספים בגינם השתכנעתי כי חתימתו של הנתבע מזויפת ונוספה על ידי מאן דהוא אשר הכיר את חתימתו להסכם במועד מאוחר יותר, בזמן כלשהו מספר שנים לאחר חתימתו ביום 22.3.2015. כן מאמצת אני את מסקנת המומחית כי התוספת והחתימה הנחזית להיות חתימת הנתבע כמו גם חתימת התובעת נחתמו כולן באותה עט ובאותו מועד, המאוחר מספר שנים לחתימה על ההסכם המקורי. **גרסת התובעת כי התוספת הוספה והצדדים שניהם חתמו על ידה מספר ימים לאחר חתימת ההסכם המקורי (דהיינו בשנת 2015) נדחית מכל וכל.**

100. כך, מצאתי להטיל ספק רב באמינותה של התובעת כפי שהשתקפה בחומר שהוגש מטעמה לתיק וכן מהתרשמותי הישירה ממנה במהלך עדותה שהייתה פתלתלה, לא עקבית, מתחמקת ולא אמינה. התובעת חזרה ושינתה גרסתה באופן תדיר בנוגע לנסיבות ולמועד כתיבת התוספת והחתימה שבמחלוקת. בחלק מהגרסאות טענה שהיא והנתבע חתמו יחד, באחרות שחתמה לבד ובגרסה נוספת אף טענה שצד ג' חתם במקומו של הנתבע. ריבוי הגרסאות והעדר העקביות הוביל לכך שהתובעת סתרה את עצמה לא אחת, אף אחת מהגרסאות לא נתמכה בראיות מתאימות להוכחתן, עדותה לוותה ב"אי דיוקים" ונתנה תחושה כי היא מנסה להתאים את העובדות לנרטיב אותו ברצונה להוכיח. כל אלה הובילו אותי למסקנה כי עדותה אינה מהימנה ולכן איני מקבלת אותה.

"כתבנו את ההסכם הרגיל עם 2 עו"ד אחרי האירוע שהיה... נכנסו לתקופה של 'ירד דבש', תקופה טובה יחסית, עזבתי את העבודה, הייתי בבית, דיברנו, ואמרת שאם אני נותנת את כל כולי, וזה היה תפקיד מרכזי ב-X שלי, היה לי קשה להוציא את התפקידים שלי, ובשיא הייתי צריכה לעזוב הכל, אז בקשתי שיהיה לי גב, תקופה של סימני שאלה, הוא הסכים לזה, רק בקשתי את הפנסיה, כמו שחשבתי אז, לא זכרתי את

המשפט הזה שכתבתי את המשפט הזה.. , החוזה הזה שכב אצלו. לא זוכרת שהחוזה היה אצלי בכלל. חתמתי, זה סוג של טראומה שרציתי להוקיע ממני. כשדיברנו על התוספת, ואני הוספתי את המשפט, שאם ייפול אירוע אז שיהיה לי בסיס ורגל להישען עליה, מרגע החתימה לא ראיתי את ההסכם, כשהחלטתי להוסיף את הצלע הזו, הגנה לעתיד שלי, כי נכנסנו לאווירה חיובית. להערכתי, בחודשים הראשונים אחרי החתימה של החוזה המקורי כי עדיין נשארתי בבית, ירח דבש, חידשנו את הטבעת, תקופה טובה, שאנו רוצים לשפר את מערכת היחסים, האמנתי שזה יקרה, לא זוכרת את אורך התקופה.

.....

היוזמה לשינוי אני לא זוכרת של מי היה, דיברנו בחצר ושנינו הסכמנו על זה, הוא גם הוקלט על זה שעשינו את זה בחצר, אני לא יודעת במדויק כמה חודשים, זה כמה חודשים סמוך לאירוע החתימה. אחרי שסיימתי את הירח דבש הזה אז המשכתי לעבוד בא, הייתי צריכה לצאת בשעה 2 כי זה מה שהוא ביקש. המוטיבציה להכניס את זה.. עוזבת את א, המשמעות היא להפסיק את הקריירה, לצאת לפנסיה, אז אם זה יקרה לפחות שיהיה בסיס כלכלי שיחזיק אותי, אם לא נצליח, אנשים אמרו לי איך הלכתי עם עיניים עצומות, עכשיו יש מחשבות על מה שעשיתי, אבל עשיתי את זה, החשיבה הייתה שאם אני נותנת את כל כולי, שממש אהבתי, עם אופציה לקידום, והולכת למטה, ונהיית בבית כעקרת בית, אז שיהיה לי רגל כלכלי להחזיק את עצמי אחרי הפרישה, בגיל X פרשתי, אף אחד לא מבין, אנו מנהלים דברים בא, היכולת לצאת ל- X היא מורכבת. הפער בין העשייה. לא האמנתי שניפרד. האמנתי שנצליח. הפכתי להיות אדם אחר ב 7 שנים האלו, עזבתי הכל, חברות, חדר כושר, האמנתי שהכל יחזיק, האמנתי, אך טעיתי. קורה. מאכזב נורא. זה נכתב בכתב יד, שנינו חתומים ליד. האירוע היה כל כך טראומתי ולא רציתי את זה לידי. מן מוקצה כזה. לא נלחמתי אפילו, כך האמנתי, אחרת הייתי לוקחת עותק עליי. רואים ביוני שאני מגלה את המשפט הזה, כשדיברתי איתו על הפרידה, כי עברתי התעללות נפשית, כשעזבתי לא זכרתי את החוזה, רואים את זה בכתוב, הסתבר שעל מה שאני נלחמת אז כבר עשיתי, האירוע הזה מחק אותי.

...

ש: פה את בעצם אומרת 'מיד אחרי חתימת ההסכם' בסדר? הוספתם את זה בכתב ידכם.
ת: זה מה שאמרתי לפני כמה דקות, שאלה אותי גם, שאלת אותי גם כבוד השופטת, האם היתה, אני אענה, האם יש הבדל בין החתימות או פערי זמנים בין החתימות של החוזה לבין הזה? עדיין אני אומרת לא יודעת לדייק בימים אבל זה היה חודשים ושנים זה היה,
ש: אבל ימים, אוקיי,
ת: זה היה כמה זמן, תקופה קצרה,

ש: תסבירי לי איך בדיון שהיה בפני השופטת את אומרת שזה כמה חודשים אחרי חתימת ההסכם ופה את אומרת אם החתימה על ההסכם או מיד לאחריה?
ת: אמרתי ואני חוזרת על זה יש פה אי דיוקים בזמנים, אמרתי את זה גם אמרתי את זה עכשיו שיש פה אי דיוקים בזמנים של מתי בדיוק וכמה ימים אני אמרתי שאני לא יכולה לדייק בדבר הזה אני בטוחה אבל שזה לא לקחחודשים אפשר גם לבדוק את זה, למה כי הירח דבש הזה נגמר כשאני חזרתי לעבוד, לא יכולתי לקחת מעבר כנראה לחודש עבודה כל ההסכם הזה היה חתום, חייב להיות חתום עד שחזרתי לעבודה ומהרגע שחזרתי לעבודה כבר כל הירח דבש נגמר אז אפשר רוצים ממש לחפור אז אפשר לפתוח את העניינים ולראות כמה זמן חופשה קיבלתי ומתי אני חזרתי לא, ואז אפשר לדעת את זה

בצורה מדויקת, הירח דבש נגמר כשחזרתי לעבוד.

-

....

.....

העדה, גב' VV: אני עוד פעם חוזרת, אמרתי את זה עוד פעם זה חבילה שלמה, זה חוזה אחד שנחתם,

אמרתי כנראה שיש הבדל בימים, אין פה משהו אחר.

ש: אבל פה את כותבת כאן שאין הבדל.

כב' הש' ונקרט: השאלה, גבירתי השאלה היא האם החתימה שלכם ליד התוספת בכתב יד היתה באותו

יום,

העדה, גב' VV: ביחד עם התוספת.

ש: היתה באותו מועד שבו נחתמו יתר דפי ההסכם

ת: אז אמרתי, השאלה הזאת כבר נשאלה מקודם ולדעתי בהתחלה, אני לא סגורה אם זה היה באותו

יום או כמה ימים אחרי. שאלתם אותי אותה שאלה,

עו"ד שוז- גוטמן: כי פה את כותבת שזה באותו יום? פה את כותבת שזה באותו מעמד.

העדה, גב' VV: איפה זה כתוב באותו יום?

ש: כתוב 'ההחרגה הנ"ל נכתבה בכתב ידי תוך שאאואני מצרפים את החתימה בצד התוספת,

ת: אוקיי

ש: וביתר הדפים.'

ת: אוקיי, איפה כתוב באותו יום? איפה זה כתוב באותו שעה?

ש: כשאת אומרת,

ת: לא שניה אז אני עונה, בסדר? איפה זה כתוב בסעיף הזה שזה היה באותו יום, באותה שעה, איפה,

איפה זה כתוב? זה לא כתוב. אז אני עוד פעם חוזרת ואומרת אני לא זוכרת בוודאות אם זה באותם

ימים, זה, אבל התקופה היא תקופה מוגבלת לא קרה אחרי, זה נחתם שם.

ש: רק שאלה את כל הזמן חוזרת באמת על הזיכרון שהשתנה וכו', הבאת איזשהי הוכחה רפואית למצב

שלך?

ת: יש לי קשב וריכוז, כן, יש לי איבחון עשיתי,

-

(עמ' 75, שורות 12-22, עמ' 81 שורות 5-27, עמ' 82 שורות 3-26, עמ' 18 שורות 17-32)

-

101. עוד התרשמתי כי עדותה של התובעת לאורך ההליך כולו הייתה מגמתית ובהתאם לאינטרסים שלה בכל נקודת זמן. התובעת הגישה סרטונים ותמלולים של שיחות אותן קיימה עם הנתבע והקליטה בסתר בניסיון להוכיח את חוסר מהימנותו וחוסר תום ליבו של הנתבע, אך לאחר שעיניתי בכלל החומר שבתיק (לרבות כתבי הטענות, התצהירים ועדויות הצדדים ועדיהם) מצאתי כי הפוסל במומו פוסל. גרסתה וטענותיה של התובעת עצמה לא היו עקביות ולסתירות בעדותה לא ניתן הסבר המניח את הדעת. (ראה, חקירה נגדית בעמ' 75-70)

עו"ד שוז- גוטמן: ואז בשורה 2 את אומרת התוספת הזאת ישבנו, ישבו, אני מניחה שהתכוונת

התיישבנו ועשינו את זה מול עורכת הדין שלך, בסדר? בעמוד 117 כל העמוד בסדר? אא אומר זה מה

שאת חושבת אני לא חתמתי על זה את אומרת כתוב החתימה שלך שם, אא אומר זה לא חתימה שלי זה תוספת שלך, את אומרת זה חתימה שלך אא, אא אומר אוקיי, את אומרת ואתה יודע את זה, אא אומר אין בעיה. ואת אומרת ועשינו את זה מול עורכת הדין שלך והיום היא שופטת היא לא תשקר, אא אומר מבחינתי לא עשינו את זה אצלה חתמנו על זה אצלה? את אומרת חתמנו על זה אצלה ברור, אא אומר מה את אומרת גם זה את משבשת? את אומרת עם שני עורכי דין, אז אא שואל גם זה השתבש לך הזיכרון, את אומרת אתה מאיים עלי אתה פוגע בי?, אא גם זה השתבש לך הזיכרון?, את אומרת מה קורה, אא שואל אותך את לא זוכרת שחתמנו על זה בבית?

עו"ד שוז- גוטמן: הכל חתום, רגע, מול עורכי הדין ואז את אומרת לו גם עורכת הדין שלי היתה שם וגם עורכת הדין שלך היתה שם הטעות שלא הבאנו את זה לבית משפט אתה צודק אני מסכימה איתך ב-100%. בסדר? והמשך. עכשיו אני שואלת בעצם בכל התמליל הגרסה שלך שאת באה ואומרת לאא, את אומרת לו אנחנו חתמנו על ההסכם הזה מול עורכות הדין מול דבירי מול עורכת הדין שלי איך את מסבירה את זה ביחס למה שאמרת עכשיו?

102. כך גם אני דוחה את הסברה של התובעת כי שינוי הגרסאות והתחמקותה של התובעת מלהשיב כראוי על שאלות נובעים מבעיה רפואית ממנה היא סובלת - "בעיית זיכרון" - שכן, טענה זו לא נתמכה באף ראיה או עדות ולא הוצגה כל חוות דעת רפואית התומכת ולו במעט את מצבה הרפואי הנוטען. לפיכך, אני קובעת כי התובעת לא הצליחה להרים את הנטל הדרוש ביחס לטענתה בדבר מצבה הרפואי ואני דוחה טעמות אלו מכל וכל.

103. מכל האמור לעיל עולה כי עדותה של התובעת הינה עדות מגמתית שהותאמה לתמונה המשפטית אותה ביקשה להציג ביחס למועד חתימת ההסכם, למועד ונסיבות התוספת בכתב יד, למצבה הנפשי במועד חתימת ההסכם ובעת מתן העדות וכו' ולא מדובר בעדות אותנטית המשקפת את פני הדברים כפי שהיו בעת החתימה על ההסכם או באשר לדרך התנהלותם של הצדדים בהמשך.

104. הצדקה נוספת לקביעתי כי יש לקבל את חוות הדעת במלואה ולהורות על איפית ההסכם כפי שנחתם על ידי שני הצדדים ביום 22.3.2015 ללא התוספת בכתב יד נעוצה גם בחוסר תום ליבה המובהק של התובעת. בנסיבות המקרה שלפני התובעת חתמה על הסכם (המקורי) לאחר שקראה אותו, הבינה היטב את משמעותו, הייתה מיוצגת ואף בחרה מרצונה החופשי לפעול בניגוד להמלצת עורכת דינה. לאחר מכן תבעה את איפית ההסכם המקורי יחד עם תוספת שלא הייתה בו ולא הוספה על דעת הנתבע ואף לא נחתמה על ידו אלא שחתימתו זוויפה. משהתקבלה חוות דעת מומחית בית המשפט בדבר הזיוף ופער הזמנים, שינתה גרסתה ב-180 מעלות וטענה שחתימתה על ההסכם (אותו תבעה קודם לכן לאכופ) הייתה מתוך עושיק ולחץ וללא גמירות דעת והצדדים לא פעלו ממילא בהתאם להסכם שאף לא אושר בזמנו על ידי בית המשפט. כפי שנרשם לעיל, הליך משפטי אינו בבחינת לוליינות בקרקס, והתובעת בהליכים שלפני ניסתה פעם אחר פעם להדגים לוליינות שאין מקומה בבית המשפט, וודאי לא בבית המשפט לענייני משפחה בו יש לשחק ב"קלפים פתוחים". התנהלות זו של התובעת אף גובלת בשימוש לרעה בהליכי בית משפט.

105. ההסכם נכרת מיד עם פרוץ המשבר הזוגי של הצדדים בניסיון להביא לשלום בית והצדדים אף פעלו בהתאם

להוראותיו וברוחו תקופה לא מבוטלת של כ-5 שנים בערך. התובעת אף חזרה מספר פעמים על כך שלאחר המשבר הגדול הצדדים חוו תקופה של "ירח דבש" מחודש יחסיהם אף היו טובים מיחסיהם לפני פרוץ המשבר, עוד העידה כי בתקופה זו לא היה נראה כי פניהם לפירוק מערכת הנישואים וגירושם. עובדה זו מחזקת את עמדתי כי במועד חתימת ההסכם בנוסחו המקורי, הייתה הסכמה על תנאיו והתובעת חתמה על ההסכם מרצונה החופשי ובמודעות מלאה להשלכותיו העתידיות, לפיכך, התובעת נדרשת לפעול בהתאם להסכם מכוח עקרון תום הלב ועיקרון העל בידי חוזים כי הסכמים יש לכבד.

106. זאת ועוד, לא שוכנעתי כי הנתבע בחר בכוונת מכוון שלא לאשר את ההסכם בבית המשפט. כפי שנרשם לעיל האחריות להבאת האישור להסכם בבית משפט מוטלת על הצדדים באופן שווה וכך גם הסיבות בגין בחר כל אחד מהם שלא לעשות כן, על אף שהוראה זו נרשמה באופן מפורש בהסכם והצדדים שניהם היו מיוצגים. לפיכך, העלאת טענה זו כשוללת את תקפו של ההסכם (ששני הצדדים טענו שיש לאוכפו) רק בעת זו ולאחר שחוות הדעת אותה ביקשה התובעת לקבל אינה נוחה לה ומשמעות הדבר שביצוע חלקה בהסכם אינו מיטיב עמה לטענתה, מעידה אף היא על חוסר אמינותה. וביתר שאת לנוכח כך שהיא זאת שפתחה את ההליכים הרכשיים בין הצדדים בתביעה לאכיפת ההסכם.

107. באשר לתוספת בכתב יד שצורפה להסכם, מצאתי לקבל את עמדת הנתבע. חוות הדעת הגרפולוגית, אשר נערכה על ידי מומחית מטעם בית המשפט, קובעת באופן חד-משמעי כי חתימת הנתבע שלצד התוספת אינה אותנטית, וכי הדיו בתוספת נכתבה כארבע שנים לאחר מועד החתימה המקורי. חקירת המומחית לא הביאה לכרוסום מהותי במסקנותיה. גרסאות התובעת באשר לנסיבות הוספת התוספת - שנויות במחלוקת, משתנות, ולעיתים אף סותרות זו את זו, דבר שפוגע באמינותן.

108. מצאתי לקבל את גרסת הנתבע לפיה הגם שידע שהיה צורך לתקף את ההסכם, לא פעל כך ומבין שכך היה צריך לפעול (עמ' 133 ש' 33 עמ' 134 ש' 13) עם זאת מקבלת אני את טענותיו בכתבי הטענות ובסיכומיו שהצדדים שניהם פעלו בהתאם להסכם וקיימו אותו בפועל חרף שלא אושר על ידי בית המשפט.

109. כך גם מקבלת אני את גרסת הנתבע כי התוספת בכתב יד הוספה מבלי ידיעתו והייתה לתובעת גישה להסכם שהיה במשרדו שלא היה נעול (גרסה זו לא נסתרה ואף לא הוכחה על ידי התובעת) ואת גרסתו כי רק כשהוגשה התביעה ובחן את ההסכם הבחין בתוספת בכתב יד שלא הכיר ושעליה מעולם לא חתם.

"לעניין נסיבות התוספת בכתב היד, הגעתי למצב לאחר הגילוי הנורא שערער את כל הבית, הגעתי להבנה שאני רוצה לסיים את האירוע ולהיפרד. בזכות עו"ד בזמנו שלוותה אותי, כבוד השופטת X, אמרה שיש אפשרות לחתום על הסכם שלום בית/גירושין, ושם נכניס חלוקה עפ"י חוק יחסי ממון ונעשה טיפול זוגי ע"מ לשקם את ה.., בהתחלה לא רציתי, היה פינג-פונג בין עו"ד, לא הגענו לחתימה כי הצד השני גר רגליים, עד שאמרתי שאם זה לא קורה אז אני רוצה להיפרד. אני מגיע מעולמות תוכן וערכים, ופגיעה

באמון כזו לא עוברת לסדר היום ואי אפשר להמשיך. אך אני גם מגיע מאזורים שלא מפרקים את החבילה, בשביל הילדים. ואז בבית ביום שישי אחד חתמנו, והיה את הקובץ עצמו, ועשינו את התיקונים בדפוס, החוזה נשמר אצלי בתיק ובמשרד, ויש לה גישה חופשית. כשבאנו לחתום על ההסכם התגלה התוספת הזו שלא ראיתי לפני זה. מופיעה תוספת בכתב יד

...

תכבדו אותי. זה לא נחתם במשותף, לא חתמתי על זה, לא ידעתי על זה. לא היה שום דיבור על המסמך הזה. שלפתי את ההסכם וראיתי שזה כתוב. אחרי שהיא בגדה, ועשתה מה שעשתה, התייעצתי עם עו"ד והגענו למסקנה שהולכים להוכיח שזו תוספת שהוספה אחרי. המשמעות היא מרחיקה לכת. גיליתי את זה כשהתחלנו את התהליכים"

110. בעדותו השיב הנתבע לשאלת בית המשפט האם היה דיבור על נושא הפנסיה "אולי היה דיבור" (שם. עמ' 6 שורות 25-26) בהמשך כשנתבקש להבהיר אמירתו התחמק והשיב כי אולי בטיטות עם עורכי הדין "אני לא זוכר כי היה דיבור על פנסיות", בתצהירו טוען התובע כי לא הסכים ולא חתם על התוספת ומדובר בחתימה מזויפת אך גם בתמלול השיחה עם התובעת מאשר באגביות כי נושא הפנסיה של האישה עלה במו"מ בשיחת הצדדים (ראה: בתמלול עמ' 115 שורות 3-4). מכאן עולה כי אכן הדבר עלה במסגרת המו"מ אך לא בא לידי ביטוי בהסכם הסופי שנחתם. ככל הנראה לאור רצונה של התובעת בשלום בית לא רצתה להעמיד נושא זו כ"סלע המחלוקת" שישבור את הכלים ואת המשפחה וייתכן שבמכלול שיקוליה ויתרה על נושא הפנסיה והנושא לא נכנס לנוסח ההסכם שנחתם. השכל הישר הוא גם שכל הנראה זו אחת מהסיבות העיקריות בגינה יעצה לה עורכת דינה שלא לחתום על ההסכם בנוסח שהוסכם. מכל האמור אני סבורה שכאשר יחסיים עלו על שרטון בשנית התובעת הבינה את ה"טעות" שעשתה בחתימת ההסכם ניסתה למזער את הנזק על ידי הוספה חד צדדית של סעיף החרגת פנסיה.

111. אני דוחה את גרסת התובעת שהנתבע "זייף את חתימתו במכוון וביודעין" ושהוא מסוגל וכותב בשתי ידיו, גרסה זו אף נדחתה על ידי המומחית כפי שפורט לעיל. כך גם אני דוחה את הגרסה שהועלתה לראשונה בסיכומיה כי הנתבע פעל לכך שצד ג' שאינו מוכר לתובעת הוא זה שזייף את חתימתו של הנתבע. גרסה זו אינה עומדת בהלימה לכך שהתובעת העידה שהתוספת והחתימות נערכו ונכתבו על ידי שני ובנוכחות שני הצדדים. אין בגרסה זו שום אלא משום לוליינות משפטית, מה גם שנטענה לראשונה במסגרת סיכומי התובעת.

הדירה בסס ("הדירה")

112. הצדדים הגיעו להסכמות אשר לגילוי מלא בעניין הדירה בסס. הסכמות אלו קיבלו תוקף שיפוטי ביום 10.12.22 כדלקמן:

113. בהתאם להסכם זכויותיו של הנתבע בדירה בסס שרשומה הייתה נכון למועד עריכת ההסכם על שם הנתבע

והוריו, תאזנה בין הצדדים ככל והצדדים השקיעו כספים ברכישתה. לטענת הנתבע הצדדים לא השקיעו ולו שקל אחד בדירה והוריו הם אלו שהשקיעו את כל הכספים לפיכך אין מה לאזן.

114. עוד בהתאם להסכם, זכויות הצדדים בדירה בסך יאזנו בחלקים שווים ביניהם ביחס להשקעה שהשקיעו הצדדים במימון הדירה (ככל שהשקיעו), ועל כך אין מחלוקת. לפיכך, אני קובעת כי המומחה שמונה לצורך איזון משאבי הצדדים יבחן בין השאר גם את השאלה האם הצדדים השקיעו כספים במימון רכישת הדירה בסך. ככל שהושקעו על ידי הצדדים או מי מהם כספים ברכישת הדירה, יחושבו זכויות הצדדים בדירה בהתאם לשיעור ההשקעה על ידם בפועל מתוך סך ההשקעה בדירה נכון למועד רכישת מלוא הזכויות בדירה וביצוע מלוא התשלום עבור הדירה.

115. ככל שהמומחה יקבע כי הצדדים לקחו חלק במימון הדירה וזאת עד למועד הקרע, יקבע את חלקם היחסי בתשלום, ובמקרה זה יש לאזן את חלקה של האישה כמחצית מזכויות הצדדים בדירה (כפי שייגזרו משיעור המימון שבוצע על ידם לצורך רכישת הדירה). במקרה כזה יפעל המומחה לקבלת חוות דעת שמאית אשר לשוויה של הדירה נכון למועד הקרע ובהתאם לשווי זה יגזור את שווי חלקה של האישה ושווי זה יאזן במסגרת חוות הדעת.

מועד הקרע וחוות דעת לאיזון משאבי הצדדים

116. בדיון ביום 30.11.22 הגיעו הצדדים למספר הסכמות בעניין מועד הקרע, גילוי מסמכים, פירוק השיתוף בנסס ss ומינוי מומחה. בהתאמה ניתנה החלטה ביום 26.12.22 המאשרת את הסכמות הצדדים כמפורט להלן ומורה להם לפנות למומחה.

117. לנוכח האמור ומשקבעתי בפסק הדין כי האיזון יהיה בהתאם להסכם המקורי שנחתם המאזן את זכויות הצדדים כולל הפנסיות נכון למועד הקרע וללא כל החרגה. אני מורה למומחה להכין את חוות דעתו בהתאם.

118. הצדדים יפעלו בהתאם לחוות הדעת והפסיקתאות שיוכנו במסגרת חוות הדעת יוגשו לחתימתי במסגרת התיק הסגור. עלות חוות הדעת תתחלק בין הצדדים בחלקים שווים.

סוף דבר

119. לאחר עיון בטענות הצדדים, במסמכים שהוגשו ובעדויות שנשמעו, שוכנעתי כי דין תביעת התובעת שלא לתת תוקף משפטי להסכם ההידחות. ודין התביעה שכנגד להתקבל ברובה למעט לעניין הנכס ss אשר ממילא חולק כבר בין הצדדים בחלקים שווים.

120. כמפורט בפסק הדין לעיל, מצאתי לקבוע כי להסכם משנת 2015 ללא התוספת בכתב יד יש תוקף משפטי

מחייב, אף שלא אושר כדין לאחר חתימתו, וזאת בהתאם לחריג שנקבע בהלכה הפסוקה. התוספת בכתב יד אשר מחריגה את זכויות הפנסיה של התובעת לא נערכה בהסכמת הנתבע וחתימתו זויפה ולפיכך אין לה כל תוקף. לנוכח האמור, זכויות הפנסיה של התובעת כפופות לאיזון משאבים החל ממועד גמלתן בהתאם לדין.

לנוכח כל האמור לעיל, אני קובעת כדלקמן:

1. ההסכם מיום 22.3.2015 תקף ומחייב את שני הצדדים.
2. התוספת בכתב יד אשר נרשמה בסעיף 23 להסכם - בטלה ואין לה תוקף.
3. בהתאם להסכם זכויות הפנסיה של הצדדים שניהם כפופות לאיזון משאבים מיום הגמלן.
4. אשר לתשלומי הפנסיה ששולמו עד כה לתובעת בלבד, יש להביאם בחשבון לצורך האיזון.
5. ככל שטרם נעשה הדבר יפנו הצדדים למומחה רו"ח חנן פרישקולניק, אשר מונה בזמנו בהסכמתם על מנת שיבצע את הבדיקות הדרושות ויכין את חוות דעתו בהתאם להחלטות שניתנו ופסק הדין כמפורט לעיל.
6. הפסיקתאות שיכין המומחה יוגשו לחתימתי בתיק הסגור.

הוצאות

משתביעת התובעת נדחתה, בנסיבות בהן נדחתה, והתביעה שכנגד שהגיש הנתבע התקבלה ולנוכח הנסיבות וקביעותי בפסק הדין אני קובעת שהתובעת תשלם לנתבע הוצאות בסך של 75,000 ₪ אשר ישולמו בתוך 60 יום.

ככל שהצדדים שניהם יסכימו בכתב, ניתן יהיה לדחות את תשלום ההוצאות ולקחתן בחשבון במסגרת האיזון הרכושי. ככל שלא תהיה הסכמה ישולמו ההוצאות בהתאם לאמור לעיל.

פסק הדין ניתן לפרסום ללא פרטים מזהים.

תואיל המזכירות לשלוח את פסק הדין לצדדים ותסגור את ההליכים הפתוחים בין הצדדים.

ניתן היום, כ"ג שבט תשפ"ו, 10 פברואר 2026, בהעדר הצדדים.

